

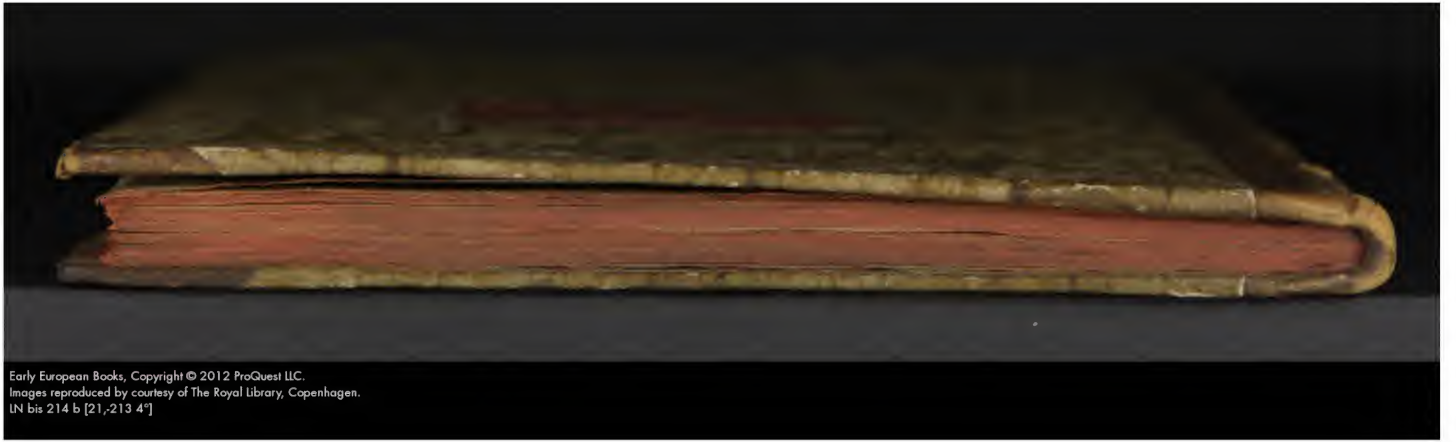
EGLINI
CONJECT. HALIEVT.
IT
ANTIP. FRANCI
CHARACT. HALECUM.

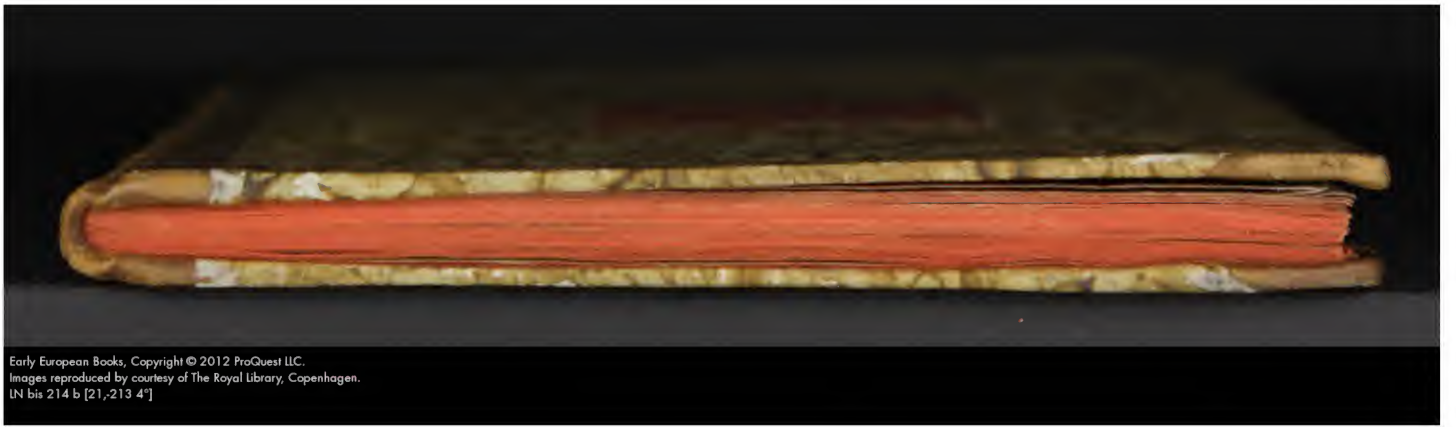
Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 214 b [21,-213 4']

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 214 b [21, 213 4']

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 214 b [21,-213 4']

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 214 b [21, 213 4']

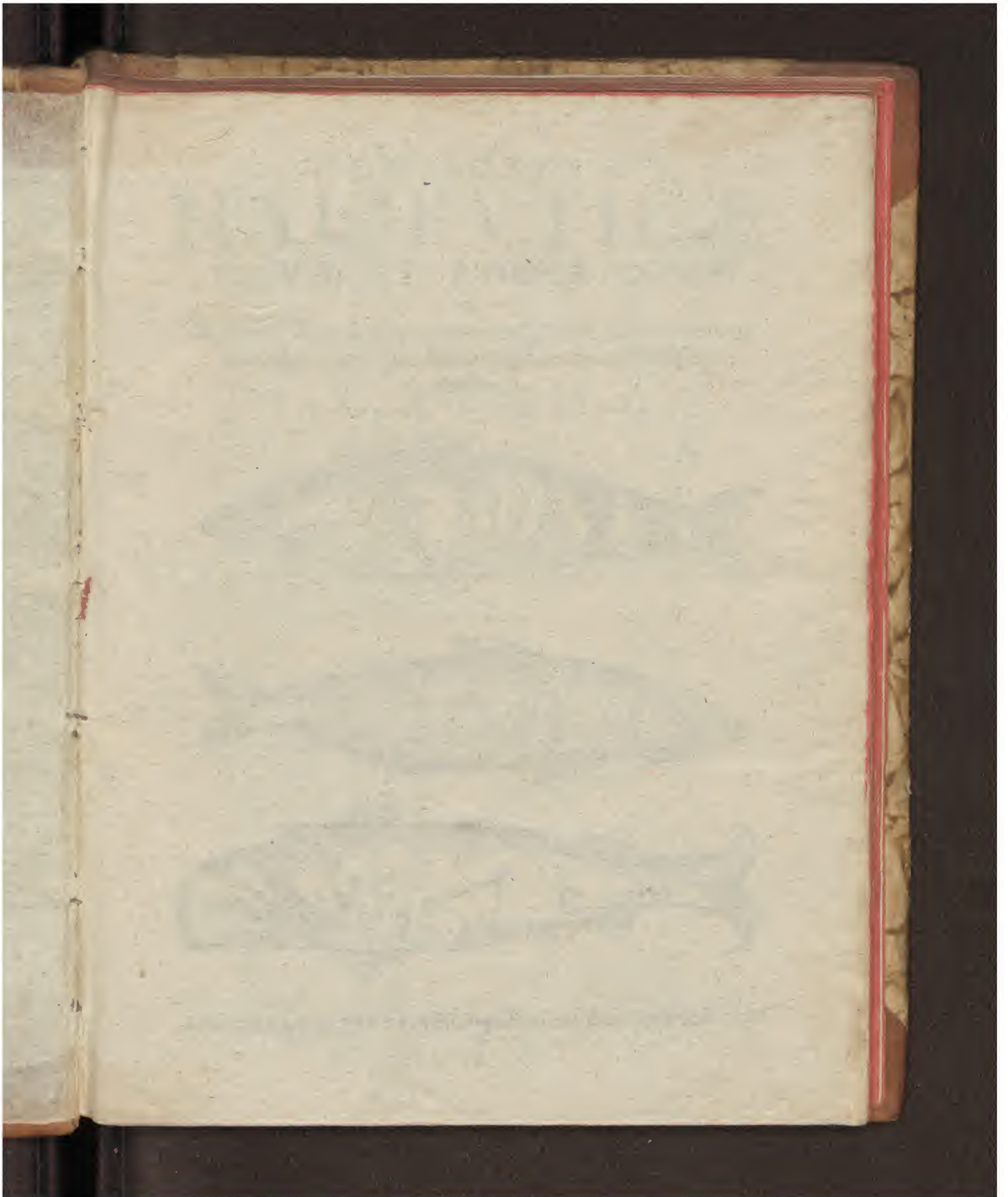
Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N.Bis.214 b (21,215-4)]

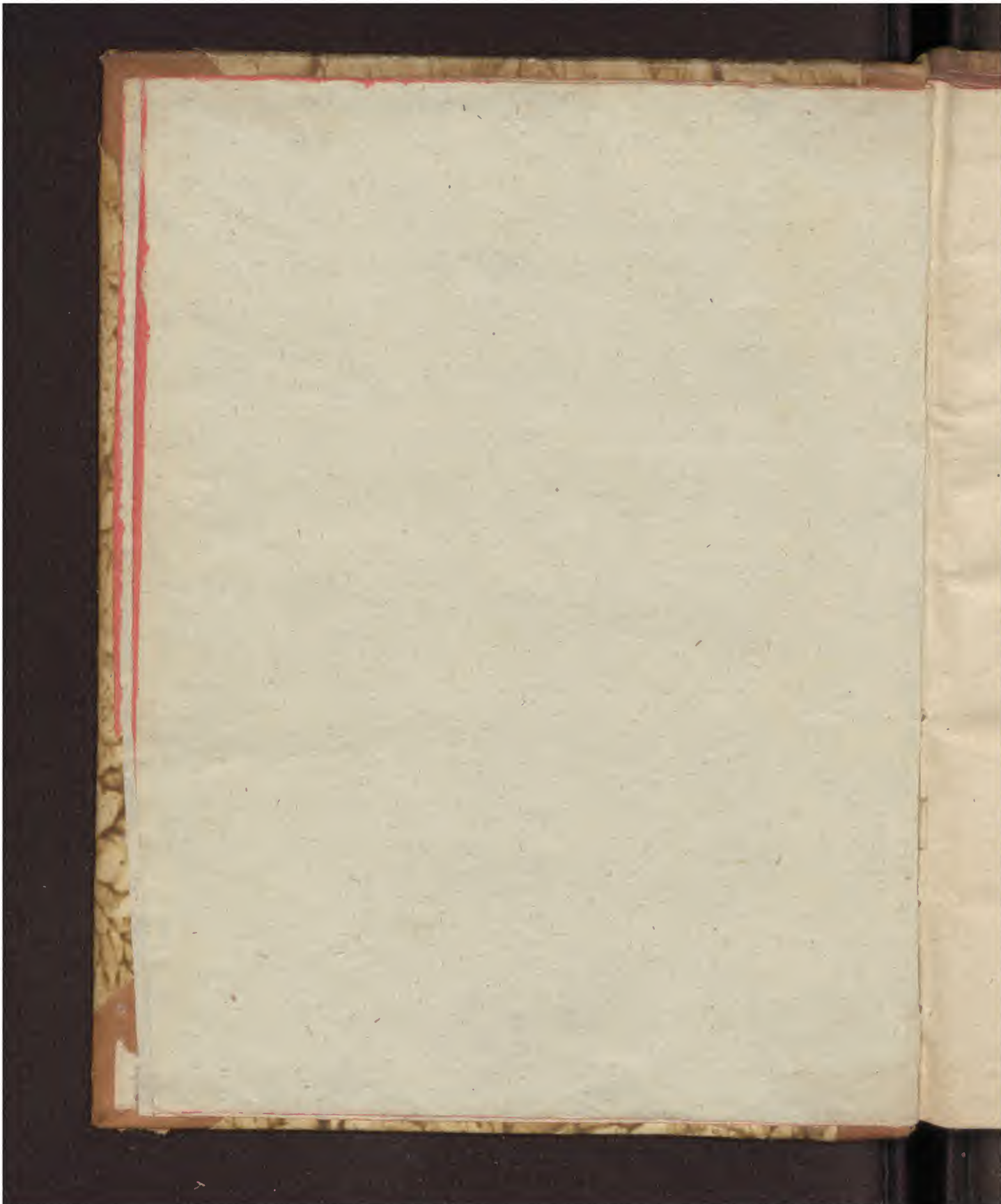
21. - 213.
(LN bis 214 b)

DA BOX

p.p. n. fr. 1607

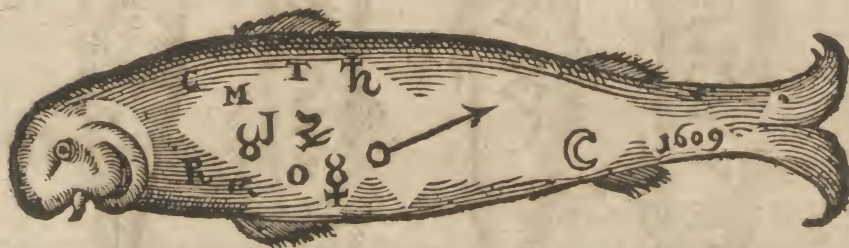

CONIECTVRÆ
HALIEVTICÆ
NOVÆ ET ADMIRANDÆ.

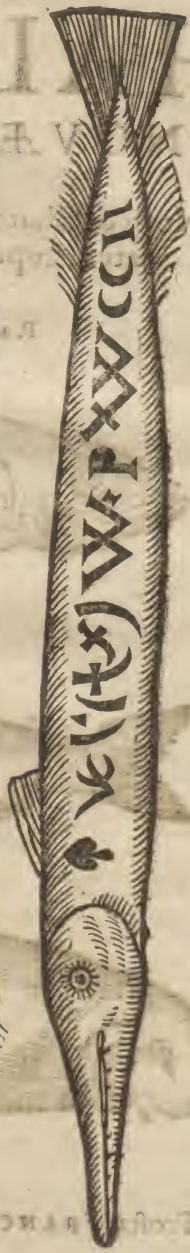
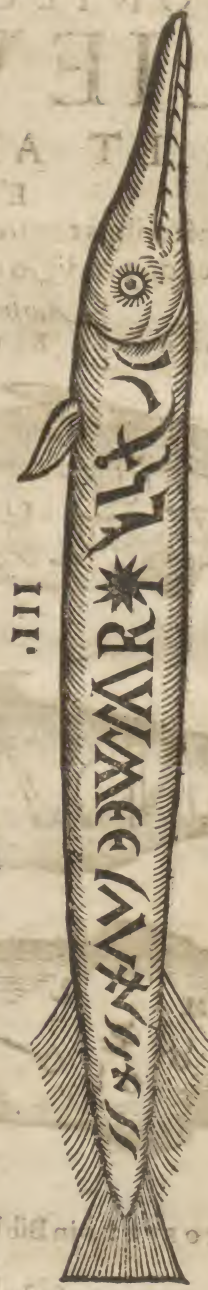
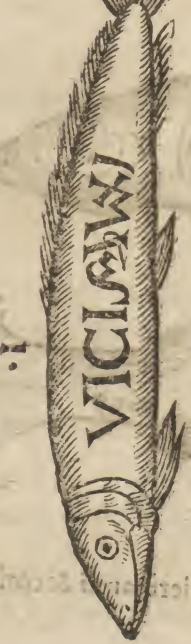
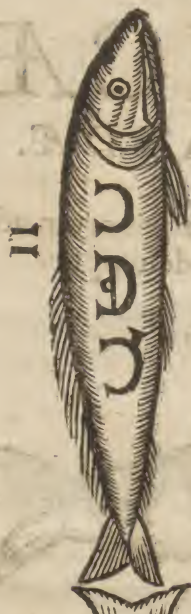
E'
Notis & Characteribus ternorum piscium marinorum, ad
latera stupendo prodigio insignitorum, desumpta.

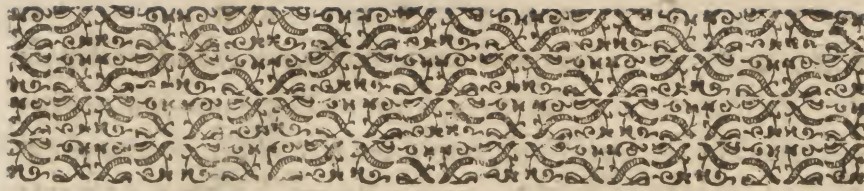
Authore
RAPHAELE EGLINO, ICONIO.

Prostat FRANCOVRTI in Bibliopolio Conr. Biermanni & consort.

clō Ioc XI.

CHRISTIANIS
GERMANIS, PRÆ-
SERTIM AQUILONARI-
BUS REGNI DANIÆ, ET NOR-
wegia, itēque in Pomerania, nomen Dn. N. Iesu Chri-
sti syncerè inuocantibus, Sal.

QUAM Prophetiam Halieuticam, quam ad sacra Da-
nielis & Apocalypseos oracula reuocatam, pro do-
no gratiæ Dei explicauimus, edere in lucem cogita-
remus, non sine prosthonēsi ad vos, o Ciues Germa-
ni, & quotquot nomen D. N. Iesu Christi syncerè profitemini,
eam prodire uoluimus; partim ut hac occasione breuiter nar-
rationem rei historicam perstringeremus, partim ut nostrum
consilium, quo hac publicæ omnium salutis causâ in apertum
referimus, uobis probaremus.

Edidit, iam annus agitur decimus, Ananias Ieraucurius
Latinam, eamque accuratam Catagraphen characterū ac no-
tarum, quæ binis halecibus impressæ fuerunt, quarum maior in
Dania, minor in Norwegia eodem die captæ sunt, nec ullæ præ-
terea uspiam aliæ eo die in tota illa vastissima Oceani Germa-
nici parte capi potuerunt, cum tamen statâ illâ & solemni pisca-
tione aliâs multa simul millia capi sint solita. Ambæ autem

P R A E F A T I O A D

evidenter & ad viam penè carnem vsque profundè impressis
 characteribus atris ad latera insigniuntur; quoque minus pro-
 digium obliuione sepeliretur, non sine Dei nutu ad potentiss. &
 Orthodoxum Daniae & Norwegiae Regem FRIDERICVM
 CHRISTIANI F. vtraque haeccularum transmittitur.
 Unde occasionem nactus Ananias lucubrationem ea dere suam
 illam Regi dedicauit, hoc inscriptam & euulgatam titulo: Ex-
 plicatio characterum, qui inuenti fuerunt in lateribus
 duorum haeccum, Auctore Anania Ieraucurio ad Se-
 renissimum Regem Daniae. Inciderunt haec in annu Chri-
 sti M. D. L. X. X. V. I. diem Nouemb. 21. Verum de toto hoc ne-
 gotio praestat ipsiusmet Ananiae verba adscribere. Misit ad
 me (inquit) amicus & familiaris meus figuram duoru
 haeccum, quae capta fuerunt à piscatoribus, vnum in
 Dania maiusculum, alterum in Norwegia XXI. No-
 uembr. M. D. L. X. X. V. I. quo mense solent ipsi Daniae
 ea expiscari, multaq; millia capere. Verum eo die ca-
 pta fuerunt tantum duo in duobus diuersis locis. Et
 ea erant certis characteribus nigris ad carnem vsque
 profundè adhærentibus insignita, fuerantque ad Re-
 gem Daniae missa. Et is qui ad me miserat, postulabat
 vt hos characteres ostenderè viris doctis, & peterem
 eorum super hac re iudicium, simulq; meam ad ipsum
 mitterem sententiam, vt sciret, quid mihi de his cha-
 racteribus videretur. Haec ille in libello suo: In praefatione
 verò ad Regem ipsum, Non potest (inquit) carere prodi-
 gio, quod pisces characteribus veluti Dei digito in-
 sculptis insigniti capti fuerint duo in duobus locis, v-

no

G E R M A N O S.

no eodemq; die, & nulli alii capi potuerunt eodie, quo
 ñ capti sunt, cum alioqui multa millia capi soleant.
 Hæc verbis Ierancurianis propterea repetere volui, quòd is
 multò maior fides habenda sit, quàm nescio: quibus figuris in
 Germania quæstus gratia ad primum rumorem temere excusis
 & extrusis; vbi eodem loco binæ similes, ac ternæ haleces inter
 multa millia capta dicuntur; quæ omnia vix vmbra & ve-
 stigium veritatis post se relinquunt. Multò verò etiã maiore
 temeritate characteres variauerunt, quos facta comparatione
 cum Ierancurianis vitiosissimos & peruersissimos esse constat,
 vix verbo VICI quantumvis insigni, integro relicto. Mis-
 sis igitur Typographorum deprauatis typis, ingentes Anania
 habeamus gratias, qui licet figuram halecum, (quippe nihil à
 vulgari, characteribus exceptis, discrepantem) non expresse-
 rit, ut quam partem versus vel ad caudam, vel ad caput, qui-
 que characteres vergerent, internosceremus, (quod nos vnum
 solummodò ex vulgaribus istis typis in Germania editis conit-
 tere debuimus) characteres tamen ipsos accuratè designatos,
 rei que historiam fideliter nobis exhibuit, re vbi gesta est & de-
 scripta & Regi dicata.

Ceterum quod ad interpretationem Anania attinet, debita
 illa quidem prodigium admiratione prosequitur, Dei que digi-
 tum halecibus impressum mysterio ingenti carere non posse re-
 tẽ statuit; Epicureorum quoque sarcasmos, quorum nostrum
 seculum passim vberem nimis messem metit, idem meritò repre-
 hendit, qui vel temerario naturæ motu hæc extitisse, vel arte
 halecibus prius insculpta fuisse, vel quidvis denique somniant
 potius, quàm Deo manus dare, prodigiumque agnoscere susti-

P R E F A T I O A D

neant, omnia videlicet de more eleuantes & abiicientes. Quin
neq; illud falso coniecisse videri debet, quòd Aquilonaribus po-
pulis, Dania præsertim ab Hebræa voce Dan, hoc est, iudicio
dicta, quòd haleces missæ, & vbi maior capta est, singulare quod-
dam Dei iudicium portendi scribit. Sed quòd idem iudicium
hoc Dei à domo Dei incipiens actiuè, non passiuè interpretatur,
in eo indulget certo suo tractatui, de iudicio in superbos Mundi
& Babylonis damnatione, quòd studuit pro re nata totum hale-
cum mysterium referre. Verùm enim verò tametsi vindictam
Deus per Aquilonares populos actiuè in hostes exercere potest,
aut etiam passiuè Dei iudicium in Dania, Norwegia & Pome-
rania, exercitum potest desinere: (nihil enim hîc desinimus) ta-
men si rem è puris putis putemus sacris literis, animaduertemus
ante damnationem Meretricis Babylonica, cùm in summum
elata fastigium, Sedeo regina (inquit) & vidua non sum
& luctum non videbo, necessariò præcedere ingentem illam
& catholicam piorum omnium afflictionem, quando cum Be-
stia copulata Meretrix, ei que nulla non ex parte in seffura, Te-
stium Veritatis insepultis corporibus, fidelibusque propter te-
stimonium Jesu securi percussis, post finitum videlicet testimo-
nium duorum prophetarum, superbissimè insultabit, Apocal. 11.
v. 7. & c. Cap. 13. v. 1. Cap. 17. v. 3. & 6. Cap. 18. v. 7. Qui fide-
les sanè sunt iidem illi, qui ex afflictione illa magna venerunt,
Apoc. 7. v. 14. iudicio videlicet Dei, secundum Apostolum Pe-
trum non actiuè, sed passiuè à domo Dei incipiente: donec com-
pleto tandem mysterio iniquitatis & aperte Babylonis nomine
in fronte Meretricis posito, eius quoque iudicium vnà cum Be-
stia damnatione, vno die & vna hora consequetur; ambabus
nimirum

GERMANOS.

nimirum & bestia & meretrice in stangnum ignis ardens sulphure coniectis, Apocal. 18. v. 8. Cap. 19. v. 20. Dan. 7. v. 11. Hæc Danis, hæc Germanis, hæc passim locorum Christianis omnibus primum renunciaſſe oportet, quorum ista ſcire intereſt, ne quod dici ſolet, triumphum meditemur ante victoriam, aut nobis falſò ſine ſanguine palmam promittamus: Eccleſia nempe tunc demum Chriſto capite reuictura & regnum initura, cum veluti intermorta in ſepulchro maiore ſui ex parte concluſa tenebitur. Sed agnoſcit Jeraucurius interpretationis donum peculiare eſſe, & à Deo proficiſci; vt teſtantur diuinus Patriarcha Joſeph & ſanctiſſ. Propheta Daniel: quò magis ignoſcendū Ananiae fuerit, qui apertè ſe ad confirmationem libri ſui pleraque omnia quoquomodo retuliſſe fatetur. Differt enim plerumque interpretationem oſtentorum & viſorum Dominus, vt ad inueſtigationem myſteriorum nos reddat ardētiores, & laudem vera & genuinae expoſitionis ſibi vni vendicet, quippe ſuo tempore à ſe tandem patefactæ. Quare quæ Jeraucurius tum in hiſtorica deſcriptione, tum in explicacione, vera & probabilia attulit, ea accipimus gratis animis: in reliquis non dubitamus pro alienis germana, pro communibus propria, pro obſcuris & ambiguis euidencia & certiora ſubſtituere. Commune & peruulgatum, imò Cabaliſticum eſt, exempli gratia, quod vocabula acroſtica aſſingit literis pro lubitu; vt cum in Maioris halecix leuo latere inſcriptum verbum V I C I, ſic exponit, V Venit, I Ieſus, C Chriſtus, I Iudicare. Quis verò puerile hoc commentum non dixerit, cum poſſint alie atque alie dictiones iisdem literis, & quidē innumerae ſubiici, quibus reddatur ſenſus multo diuerſiſſimus, vt ſi dicas, Vult Jeruſalem Calcari Ieſus. Vel;

P R Æ F A T I O A D

*Vult Iesus Conuertere Iudeos. Hoc verò magis etiam miran-
dum, quod dictiones aliunde quesitas & arcessitas intrudit; il-
lam autem ipsam, quæ pisci innata, quæque à Deo profecta non
sine graui causa disertissimè sonat VICI, sicco pede transit.
Quotam illustri elogio Victoria illa Christi aduersum Bestiam
& pseudopropheta, Apoc. 17. v. 14. & Cap. 19. v. 20. & my-
sterium in diebus septimi Angeli clangentis perficiendum, in-
clarefcit solennius, atque illud peruulgatum vetus, VENI, VI-
DI, VICI, imperatorias celebrat victorias & victoriarum
triumphos. Quin tanto minus fuit eius significatio negligenda,
quod Latina Monarchia fatalis Latina vox sit censenda, o-
mniumque Latinorum aures personet. Quo maiore etiam digni
sunt reprehensione ij, qui nescio quas hinc barbaricas notas, lite-
rasque Arabicas sibi pollicentur eruendas; quos ipsa dictio La-
tini sermonis in verbo VICI apertissimi erroris conuincit. Sed
nostrum non est Anania studium carpere, cui magis agimus gra-
tias ob ea, quæ nobiscum volens communicauit. Apparet tamen
homini præcipuè cura fuisse ista ad tractatum suum referre, &
quoquo modo instituto applicare, ipsomet in hæc verba scriben-
te; Quædere (inquit) etiam componebam libellum,
cùm mihi oblata fuerunt hæc hæces. Liber ille ferè
iam completus erat, nec videbatur aliud desiderare
quàm sigillum; & hi characteres nobis obuenerunt,
vt tractatuli aut potius rei sigillum. Hæc ille. At quod idè
omnia ad annum præteritum octuagesimum octauum, prædicti-
onibus (vt ait) mirabilem restringit, iudiciumque hoc sextum
& penultimum inter septem generalia Mundi iudicia (& ipsa
nescio vnde conflata) statuit, quo Babyloni excidium ex Aquila-*
lona-

G E R M A N O S.

lonaribus partibus *partibus* minatur; ipso euentu iam obsole-
uit, ideoque fidem interpretationi eius derogare liquidò constat.
Hoc studiosius igitur halecum mysterium porrò perscrutari de-
bemus, quantò minus scilicet id Ananiam assequutum esse cer-
nimus: ne & vilescat ostenti nouitas, & temporis longinquitate
in obliuionem abeat.

Excussis igitur Ieraucurianis, superest ut nostra propona-
mus; in quibus & rei gesta ordinem prosequemur, & nostri cõ-
siliy rationem reddemus, vltro nos aliorum candida cõsura sub-
iicientes. Igitur ad tertium Decembris, anno 1596. cum fortè ad
pub: conuentum itaremus, exhibit a nobis fuit à præcipuo huius
Ecclesie ministro figura quedam piscis marini, lupo lacustri non
absimilis; quem alij Xyphiam, alij Cabelah esse putarunt, va-
rijs notis hieroglyphicis & Arithmetico geometricis insigniti;
cuius deformationem modo attulerat secum vir ampliss. Rei-
pub. nostre, ab illustrijs. Archiduce Matthia perlatam paulò an-
te Constantiam; eam ipsam videlicet urbem, ubi insignes duo
illi martyres Dei, Iohannes Huß & Hieronymus Pragensis
Anno Chr. 1415. cremati sunt. Eam figuram Archidux à fratre
Imperatore, Imperator à ciuitate Grypswaldensi habuisse dice-
batur. Piscem ipsum à Grypswaldensi ciue Martino Hausatel
captum eodem anno nonagesimo sexto, die vigesima secunda
Maij, adscriptum erat. Cõtu dimisso, cum primum domam re-
petij, cœpi requirere haleces Ieraucurianas, inter scrimia libro-
rum repositas. Ac eram sub id tempus totus in Chronologicis sa-
cris occupatus, quippe cui ad decimum Nouembris paulò ante
septuaginta hebdomadam Danielis interpretatio noua, sed pla-
nè rñs. & ad literam exacta, occurrerat; indeque progressio

* *

P R A E F A T I O A D

longius patefacta fuerant primū ea, quae habentur Danielis
 12. de diebus mille ducentis nonaginta; deinde quae de prophetia
 duorum testium Christi extant Apocal. 11. durante diebus mille
 ducentis sexaginta; itemq; de Bestia decacorni, regnante men-
 ses quadraginta duos Apocal. 13. nec non de muliere pasta in de-
 serto per tempus tempora & dimidium temporis Apoc. 12. nulla
 profecto curiositate ingenij perquisita, sed. vltro & quasi diuina
 virgula suppeditata. Quin mox sub 20. Nouembris totius Apo-
 calypseos seriem Chronologicam quasi integram perspectam ha-
 bere coepi, planè mirabili ordine & Symmetria omnibus inter se
 capitibus conspirantibus; adeo ut iam tum mihi eorum omniū
 sponderem intellectum, quae ego nec unquam antea legisse apud
 alios memini, nec indagando & meditando ipse extundere aut
 assequi cogitatione quiveram. Hæc dum totus tracto, grassante
 iam inter nos pestilentia, quae & filia protogenes & frater. mihi
 vno eodemque die hinc euocati ad Dominum commigrarūt, non
 solum mirificam ex his patefactionibus sensi consolationem, sed
 conferenti iam inter se piscem Grypswaldensem, & haleculas
 Ieraucurianas, subito ac præter omnem opinionem perspicuum
 fit, characteres piscium esse Chronologicos, & ad annorum nu-
 meros reuocari debere. Itaque mediocri iudicio hos in halecibus
 primū computans, omnino cum tempore binis testibus Christi
 in Apocalypsi assignato, quando finituri sunt testimonium suū,
 congruere deprehendi. Idem in Grypswaldensi pisce experto nō
 prius successit, quàm mecum memoria repeterem terminum Da-
 nielis 12. ab Angelo præmonstratum, vnde exorsus in Apocaly-
 pseos cognitionem deueneram. In didem exordium numerorū in
 Grypswaldensi pisce duci ipso facto manifestissime apparuit, in-
 teriectis

G E R M A N O S.

teriectis Ubique notis hieroglyphicis, ad intervalla statim res ipsas pendentibus. Atque hoc in uno laterum, in quo planè cum duabus halecibus, maiore & minore, Grypswaldensis piscis consentit. In altero Verò eiusdem piscis latere characteres & nota totam etiam reliqui temporis periodum, usque ad solutum Satanam & expeditionem omnium postremam Gog & Magog, aptissimè & sacris literis conformiter demonstrant, iudicio in bestiam & pseudopropheta bicornem notis hieroglyphicis quasi exserto digito indicato. Quæ cum inter se omnia & cum sacris literis ad amissim congruere & mirabili harmonia consentire deprehenderem; non leuem in stuporem adductus, non potui non Deo ingentes agere gratias, qui mihi vilissimo & cineri & sacco, dignatus esset tantum, quantum meritò videbatur, mysterij pandere. Atque hæc est summa totius huius historiæ, quam præsertim quod ad piscem Grypswaldensem attinet, aliorum testimonij & iudicij cupio ab expertis & oculatis confirmari & diiudicari.

Ad consilium verò meum quod attinet, omnino mihi minas, quas à Domino accepissem sænori elocandas esse credidi, ne cum seruo cunctatore & malo, talenti defossionem grauem Domino redderem. Quare tum halecum tum piscis Grypswaldensis explicationem Ultrò suscepi, non certè ut vel hoc testimonio Sacras Literas indigere putarem, vel meum calculum isto corollario ornare necesse haberem, in iis præsertim explicandis, quæ etiam nullis piscibus visis, Sacrarum literarum auctoritate per se nituntur. Sed quia mihi non esse integrum iudicavi, rem præter opinionem obiectam silentio inuoluere, nisi in diuinam Majestatem quodammodo ingratus aut potius iniurius esse velle.

P R Æ F A T I O A D

Enimuerò exstat apud Ezech. cap. 33. Verbum Dei grauissimè
interminantis in banc sententiam, Quum induxero super
terram: gladium, & tulerint populus terræ virum vnū
de nouissimis suis, & dederint eum in speculatore sibi,
& viderit gladium venientem super terrā, & claxerit
in buccina & præmonuerit populum, & audierit audiens
vocem buccinæ, & non cauerit, veneritq; gladius & tulerit
eum, sanguis eius super caput eius erit. Vocem buccinæ
audiuit, & non cauit, sanguis eius in ipsum erit, & ipse
cauens animā suam eruit. Et speculator cum viderit
gladium venientem, & non claxerit in buccina, & populus
nō cauerit & venerit gladius & tulerit de eis animam,
ipse in iniquitate sua captus est, & sanguinem eius de
manu Speculatoris requiram. *Hæc de externa & civili specula dicta, ad
sacras speculi sui excubias traducens Dominus, Et tu fili hominis
(inquit) Speculatore dedi te domui Israel & audies de ore
meo verbum & præmoneris eos ex me, & cetera quæ sequuntur.*
*Non est autem dubium omnibus hæc fides Christi ministris dicta
esse, quæ hic propheta audit, quatenus ad verbum scriptum &
analogiam fidei adstringimur omnes, vt commonefactiones &
interpretationes non aliunde mutuemur. Quid igitur faciendum
nobis censeamus hæc tempestate, ubi nō simplex tum animæ tum
corpori impendet gladius, sed vtriq; multiplex & quidem
vniuersalis? An mutorum canum instar & vigilum stertentium
tacendum? An non ista passim locorum ex contrario proclamanda?
An iudicia fortè hominum pertimescemus, ne errore *φασμασ. ας. τῆς μεγάλης* more phanaticorum vagari
videamur?*

deamur? An denique mensura nostra non putabimus esse, quamlibet diffitos locorum interuallis ultimis commonescere? Ego vero vel cum iactura quauis non patiar me à iusto proposito dimoueri, aut officii neglecti merito accusari. Nec mihi tamē propterea quidquam arrego, aut prophetias peculiare iactō. Cōiecturas tantū meas de pisciū characteribus in mediū afferorē ipsā sacris literis desinio, & firmo, quarū auctoritas mihi sacrosancta est. Sed nec scriptura reclamationat, si ad eā etiā externa signa ac natura portēta accedat: veluti cum Magosim olim vsque ex Oriente stella illa noua deduxit & perduxit ad Christum natum. Et fore signa in Sole, Luna & Syderibus, & in terra angustiam gentium in cōsiliū inopia, resonante mari & salo, exanimatis hominibus præ timore & expectatione inuadentium malorum orbem terrarum, sub aduentum suum prædixit Dominus Luc. 21. v. 25. Quid igitur uetat etiā per mutos pisces marinos significari à Domino Cæli, Terræ, Marisq; ea ipsa nobis, quæ Bestia ex abyssō maris ascendens patratū est, tum in docentes, tum in reliquum corpus Ecclesiæ? Christo uidelicet non solummodo in prophetis, sed etiā in corpore Ecclesiæ crucifixo in Urbis magna plateis, quæ spiritualiter uocatur Sodoma & Ægyptus, Apoc. 11. v. 8. Horum inquam omnium prophetiam, id est explicationē, ex sacris haustam fontibus, ne pro nihilo habeamus; hunc spiritum & prophetiæ hoc donum ne extinguamus: sed ipsimet ad Lydium omnia reuocantes lapidem, quod bonum est teneamus. Ex parte quidem scimus omnes, ex parte prophetamus, id est, docemus, nunc per enigma & dioptrū cernimus: ego uero de gente me nouissimum in hac specula Ecclesiæ constitutū

PREFATIO AD GERMANOS.

libens profiteor, consciusq; propria infirmitatis, adeoq; indigni-
tatis meae; meo me pede metior; nulla tamen ratione adduci pos-
sum vel debeo, quin impendentem rei Christianae panoletriā non
reuelem; seduloq; omnes communes faciam. Peto igitur o Ciues
Germani, seu potius precibus contendo, quibus possū maximis,
vt quae intellectū feriunt, quae voluntatē tangunt, quae conscien-
tiam vellicāt, ex sacris proposita literis, siue probabili, siue magis
addicta aliqua ratione conclusa fuerint, nō secus existimetis, ac
si non meis, sed ipsius Dei vos comouentis monitis, fidem adiun-
gere habeatis. De me perinde est, quid quisq; dicat, aut statuatur;
non enim hic mea à me, sed Domini gloria & salus publica quaeritur,
cuius mei consilii & voluntatis meae illum ipsum vnicum
Cardiognosten testem omni exceptione maiorem habeo, fontem
omnis veri ac boni, eternum luminum lumen. Id quod non tam
horum nunc pisciū, quam aliarū magnarum rerū gratia praefari
apud vos visum est; quas cum suo tempore proferemus, & iu-
ris publici faciemus. Inter vos autē peculiariter alloqui Septen-
trionales debui, quos praeter ceteros mirandis istis halienticis
Deus visitare dignatus est; quibus omnes serio ad seriā pœnitentiam
reuocamur, vt illud veris gemitibus meditemur & prece-
mur, quod magnū illud Germaniae lumen Philippus Melan-
chton frequens in ore habuisse fertur,

Vespera nunc venit, nobiscum Christe maneto:

Extingui lucem ne patiare tuam.

Valete, fratres Germani, resipiscite, & officiū cum res tempusq;
postulat, maeste vi facite. Datum Tiguri 30. Dec. Anno Dn. N.
Iesu Christi clō Io xcvl.

Vester conseruus in Domino,

RAPHAEL EGLINVS

Iconius, Tigurinus.

T Y P O G R A P H I
A D L E C T O R E M
M O N I T I O .

V A R I I S excudendis operibus occupati, a-
mice Lector, cæterorū piscium exactam
descriptionem, seu potius explicationem
exhibere non potuimus. Dabimus vo-
lente Deo, nundinis autumnalibus. Tractatus au-
tem illius titulus hic erit ::

I I C H T H Y O G R A P H I A

Noua & admiranda.

Halieuticas superiorum temporum coniecturas:
tempestiua commonefactione,

Partim Numeralium, & Hieroglyphicarum,
partim recentium litterarum, cyphrarum
& planetarum characterizatorum,
redintegrans, & con-
firmans ::

Ad latera duorum stupendo prodigio insigni-
torum

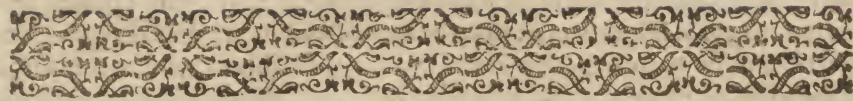
torum piscium conspicua omnibus omnium
vbique Christianorum ceruicibus imminens
praesentissimum malum à Bestia de-
cemcorni marina & bicorni
terrestri, denuncians.

per

RAPHAELEM EGLINVM
Iconium, Tigurin. D.

Tu igitur, amice Lector, hisce coniecturis tam diu
fruere, vsque dum Ichthyographiam ipsam tibi exhi-
beamus, & longum vale.

H A L L

PROPHETIA
HALIEVTICA,
noua & admiranda,

A B

RAPHAELE EGLINO
Iconio, Tigurino, explicata, &c.

PROPOSITVM est nobis, *scilicet* binarum illarum hale-
cum explicationem instituere, quæ in tota & vniuersa Da-
nia & Norwegia vnica & solæ, sollenni licet piscatione,
captæ sunt anno DN. 1537. ambæ ad diem 21. Nouemb.
Item que recentis piscis marini, in Pomerania a Martino
Haulatel capti hoc anno Domini 1596. ad diem 21. Maii.
Cuius quidem rei historicam narrationem in prosphonesi ad lectores Ger-
manos præexuimus: typum autem siue figuram piscium, ad latus expri-
mendam curauimus, characteribus solis huic expositioni insertis. Horum
ternorum natatiliū notas Arithmeticas & Hieroglyphicas, quibus pro-
fundè in lateribus impressis atratis vestigiis a Deo insignita sunt, ad cal-
culum chronographicum Prophetæ Danielis & Apocalypseos Beati Io-
annis reuocabimus: quibus prædictiones propheticæ de Ecclesiæ statu
sub quarta Monarchia non obscurè exprimuntur. Sensum autem & ex-
plicationem è mysteriorum sacris literis præfinitorum collationibus erue-
mus, & ad communem omnium vtilitatem proponemus. Omnis enim
quæ ad S. Literas non exigitur interpretatio, indidemque fidem non mu-
tuatur, eadem facilitate contemnitur, qua affertur. Bipartita erit autem
omnis hæc à nobis elucubrata tractatio. Primum quidem computum &
summam totius illius temporis, ad quam pisces nostri congruunt, ex Da-
niele & Apocalypsi assignabimus, natura ita postulante, vt fundamentum

A

P R O P H E T A

adificio prius substernatur, & τὸ μίτρον τῶν μίτρον τῶν πρᾶξιν prænoscatur. Deinde verò natatilia ipsa tergemina ex notis & characteribus, quibus insignita sūt, partim mathematicis, partim hieroglyphicis, in valgis tamen cognitis, describemus, easq; notas & numeros ad rerum temporumque præcipua momenta, sacris prædefinita literis, accommodabimus, simulque mysterii vsum & praxin ostendemus. Quod si quis est, qui longiorem, & rationibus argumentisq; munitiorem temporum chronologiam & seriem rerum fecundiorē & vberiorē exhiberi sibi postulet, quia id huius loci non est, is subsequentes alios hac de re tractatus nostros consulat, quos, Deo dante, posthac in lucem edemus. Sunt autem præcipui, qui huc pertinent, *Prophetia LXX. Hebdomadum Danielis. 2. Calculus chronographicus Apocalypseos cum Daniele collatus. 3. Ordo & series visionum & coherentia capitulum totius Apocalypseos. 4. Methodus & series Prophetie Danielis. 5. Tuba septimi Angeli clangentis, siue consummatio mysterij prophetici de Resurrectione prima & conversione Israelis. 6. Deniq; totius Apocalypseos explicatio integra.*

Quod igitur ad temporis rationem attinet, à qua omnis supputatio nostra deducitur, ea præeunte nobis sanctissimo propheta Daniele, ab excidio Hierosolymitano, per Titum Vespasiani Imp. Rom. F. illato, arcessenda est; dicente Angelo Danielis 12. v. 11. *Et à tempore quo remotum fuerit Iuge, & ad dandam abominationē obstupescentem dies mille ducenti nonaginta.* Verba sunt Angeli designantis ac repetentis excidium Hierosolymitanum, quo de egit Danielis 9. vbi in explicatione vltimæ Hebdomadæ, post explicatas septem & sexaginta duas hebdomadas, inde à versu penultimo, primùm *xxix. inquit, Et ciuitatem & sanctitatem corrumpet populus Ducis venturi, & finis eius in inundatione, & usque ad finem belli desolationes.* Quæ verba nemo non intelligit, vel ipso Domino ea disertè in Euangelio ad excidium applicante, de illo excidio vltimo, per Titum facto, intelligenda esse. Subiicit autem *ei dixit* tum quò ad totum, tum quò ad partes, excidii catagraphen specialē. Quò ad totū, cum inquit, *Et roborauit pactum multis,* HEBDOMADA VNA Pactū videlicet noui fœderis, abolito iam veteri, non modo quo ad virtutē (id enim in morte Christi iam factum erat) sed in ipso excidio reapse, quo ad vsum & praxin eius, dicente Apostolo, *Quod antiquatum est & senescit, propè est ut euanescat:* nempe cū vrbs & sanctuarium euerterentur funditus, nunquam amplius reparanda, & Euangeliū regni ad Gentes transferretur, vbi verè MULTIS roboratum est pactū. Quo ad partes autē, cum inquit, *Et DIMIDIO hebdomada cessare facient sacrificium & munus & super alam abominationum obstupescens & usq; ad consummationem & decisam effundet se super obstupescentem.* Verba citamus ex Benedicti Ariæ Montani Hispalensis translatione, quæ verbum verbo expressum legitur. Duo autem hoc loco dicuntur, quæ sunt planè

planè inter se & tempore & rei continuatione coniuncta. Prius quidem est, in dimidio vltimæ septimanæ ablatum iri iuge sacrificium & munus: alterum quod ala abominationum, id est, abominandorum hominum exercitus (Romanorum videlicet) stuporem inducturus sit, & consumptionis decisio se super obstupescens sit effusura. Est autem hoc posterius septimanæ dimidium tempus decisum siue abbreviatum: bello Iudaico videlicet non vsq; ad finem septimanæ totius durante (alioqui non salua facta foret vlla caro) sed in dimidio primo septimanæ finito & reliquo tempore obstupescens desolatione iam data. Hoc igitur ipsum tempus, quo & iuge est remotum (puta in prima medietate septimanæ) non solum virtute, sed etiam re ipsa, vt aperte belli mentio & sanctuarii euersio euincit, & abominatio obstupescens iam introducta & data fuit, puta in altera septimanæ medietate, ab Angelo pro vnico vnus rei termino, partibus inter se cohærentibus, citatur Dan. 12. Vnde porro, id est, post vtrinq; medietatem Septimanæ finitæ, *dies mille ducenti nonaginta* pernumerantur. Incidit autem hic terminus vrbis euersæ & desolationis datæ ac statæ, iuxta calculum scripturæ, trecentis sexaginta diebus pro anno computatis, in annum à nato Christo octogesimum sextum inclusum præcisè. Id quod euidenti & necessaria probatione atque explicatione demonstramus in vltima parte tractatus nostri de LXX. septimanis: qui labor nobis susceptus est, tum ad conuincendos Iudæos, tum ad calculum communem chronologicum & æras imperatorias præcisè ad designatum temporis punctum conformandas.

Hoc nunc pro postulato supponimus, quod aliàs euidenti & inconcussa ratione demonstramus. Itaque deinceps pergemus & præfinitum annorum numerum Dan. 12. expendemus, quem Angelus inde à tempore iugis ablati & abominationis iam datæ, hoc est, ab anno Christi 86 deducit, in quiens: *Dies mille ducenti nonaginta*. Per dies hic intelligi annos, vt in Apocalypsi, non est nouum, præsertim apud Daniele: tum ex linguæ Hebrææ more, tum ex supputatione septuaginta hebdomadum, qui annorum sunt septenarii, non dierum, quibus isti dies mille ducenti nonaginta eadem calculi ratione consimiliter subtexuntur, hoc est, pro totidem annis sumuntur. Et solet Daniel dies, quando non iuxta annos menses & horas collocati intelliguntur pro naturalibus, vel ex alia circumstantia id non perspicitur, nominibus vespere & mane (vt in Genesi) insignite, quemadmodum videre est cap. 8. Dan. v. 14. Proinde eos, qui hosce dies, adiunctis post sequentibus 335. diebus, perperam cum bis mille tercentum vespere & mane Antiochi confundunt: itemq; eos, qui istos omnes ad excidii interstitium & ipsum obsidionis tempus referunt, falli

vel inde constat, quòd Angelus non designet tempus excidium antegressum, vel ipsam septimanæ medietatem, qua excidium factum est (quod tempus iam exactè Cap. 9. definitum est sed eos demum dies, id est annos, qui ablatum iuge & desolationem iam datam excipiunt & porro consequuntur; exclusiuè inquam, non inclusiuè. Ergò diebus pro annis sumptis, ad illos 86. annos, quibus deuastatio Hierosolymorū finita est additi dies 1290. efficiunt annum Christi 1376. Subdit autem Angelus; *Beatitudines expectantis, & attinget usq; ad mille trecentum triginta quinque*, id est, nō solūm ad mille ducentos nonaginta, sed addendo ad mille, præter ducentos nonaginta, adhuc trecentos triginta quinque; vt sit summa integra 1711. Nam si aliter componas, necesse est ad absurdum deuenias. Aut enim repudiatis mille ducentis nonaginta prioribus, amplecteris loco eorum annos mille trecentos triginta quinque; qui ad octoginta sex annos additi, efficiunt annum Christi 1421. quæ nulla dum est beatitudinis prædicatæ meta. Aut si ad ducentos addes centum, vt sint ter centum, & ad nonaginta adhuc triginta quinque; efficietur annus Christi millesimus quingentesimus vndecimus, computatis videlicet octoginta sex annis, vnde Angelus dinumerat. Quod tempus licet Euangelio in Germania & Heluetia renato sit contiguum, tamen nec conuersionem Iudæorum nec reliqua complectitur, quæ Angelus ad Beatitudines expectantis refert, vt ex iis quæ dicturi sumus infra, liquebit. Superest igitur vt vel hunc terminum accipiamus, quem supra posuimus, nempe præter ducentos nonaginta, esse nobis ad mille, trecentū triginta quinque insuperadiicienda, vt sit summa 1711. aut mille ipsa quoq; geminari necesse erit, vt sit summa 2711. quòd postremū tempus longius est, quam ferat tota Apocalypseos ratio, & manifestas parit contradictiones; vt inferius perspicuum fiet. Restat igitur necessariò Beatitudines expectantis pertingere vsque ad annum 1711. Intra quod tempus illa omnia quæ ad beatitudinis prædicationem & resurrectionem primam pertinent, & quæ post à nobis explicabuntur, continentur & mirabili harmonia cum tota Apocalypsi consentiunt. Notanter autem dicit *Attinget*; vt intelligamus vltimum illum annum, qui incidit in 1711. exclusiuè non inclusiuè esse intelligendum; vnde reliqui fiunt 1710 anni inclusiuè computati. Totum igitur istud tempus quod ab exactis 1290. diebus intercedit, vsque ad terminum posterioris huius pericopæ, id est anni 1711. beatum iudicari debet; etsi beatitudines expectantis præcipuè sunt respectu termini posterioris, quo omnia illa necesse est compleri, quæ faciunt ad illam ipsam beatitudinem explicandam. Si quis hic ex nobis quærat, quid igitur magni gemina hac periodo designetur? Et cum dies 1290. inde ab excidio Hierosolymitano computati, incidant in annum Christi 1376. quid

quid illo tempore tandem factum sit, quod ab Angelo singulariter prædicetur, & cur inde beatitudines expectantis & pertingentis ad dies 1335. nominentur, qui extendantur ad annum 1710. completum, siue 1711. exclusiue computatum. Respondemus omnes illos, planè esse vel ipsis talpis cæciores & dignos qui Cimmeriis obruantur tenebris, qui lucem diuinitus illatam mundo & beatitudinis prædicationem non agnoscant, vel obstinati agnoscere nolint. Tunc enim iam in Anglia & apud Britannos, toto licet orbe (vt ille ait) diuisos, floruit Ioannes ille Wiclef, rector Ecclesiæ de Lutherwort, Lincolnienſis diœcesis; si Pontificiis credimus, hæresarcha & Magister errorum; si Euangelio & veritati, is, qui primus Ecclesiam Romanam Synagogam Satanæ esse docuit & publicè pro tali proclamauit, adeoque Antichristum spiritu oris Domini coram Mundo conficere cœpit, nosque ad sacram Scripturam & DN. N. Iesum Christum reuocauit. Nam antea caractere bestiarum (excepta Ecclesia in deserto pasta) omnia passim obſignata fuerunt, per annos. 666. continuos, inde nempe à 710. anno, ex quo Pontifex Romanus tantum non pro Deo adoratus est in terris: vt & testes sunt Pontificalis pallii fimbriales litteræ: EGO SVM DEVS TERRESTRIS, cum tota Rom. Pontificum historia. Hunc Wiclefsum Gregorius vndecimus non diutius ferre potis anno 1378. per Archiepiscopum Cantuariensem & Episcopum Londinensem capiendum & vinculis ac carceribus mancipandum curat: scripta ea re epistola ad Regem Richardum, quæ omnium ora peruolat, & in historia Martyrum publicè exstat. Inde mox consecutum est seculum Ioannis Husi & Hieronymi Pragensis martyrum Christi; quibus ducibus, nec non Wiclefi scriptorum opera, veritas Euangelica instaurata & propagata est, præsertimque in Bohemia passim diffundi cœpit. Quæ rursus hoc nostro patrumque seculo, quod auspicatus est annus Christi millesimus quingentesimus, adhuc clarius in Germania & Heluetia caput extulit, & altiores radices egit: vt taceamus quæ successum in Anglia, Gallia & Belgicis, Aquilonaribusque regionibus habuerit; donec eo tandem, quod instat, proximo seculo, ad iustam maturitatem perueniet; Domino sanguine piorum fœcundaturo Ecclesiã suam, & Euangelium Regni per crucem propagaturo. Planum enim & perspicuum ex Apocalypsi reddemus, tum plenitudinem gentium introituram, cum beatus ille apex Resurrectionis primæ attingetur, sub diebus septimi Angeli clagentis, cum Regna Mundi fient regna Christi Apoc. 11. v. 15. & Cap. 20. v. 6. Tum finem fore dispersionis populi sanctorum, & Iudæos post tempus tempora & dimidium temporis, (qui sunt 1260. dies siue anni, mulieri in deserto pastæ, vt & binis testibus, assignati) conuersum iri: Dan. 12. v. 7. Apoc. 10. v. 7. 11. v. 3. 12. v. 6. & 14. quando Ecclesia ex ipsa cæde pio-

rum victrix, resuscitatis duobus testibus Christi, reflorescet; qui finito prophetiæ suæ testimonio lanienæ bestia & meretricis suberunt, donec de hostibus gloriosè post tres dies & dimidium triumphabunt, bestia & pseudopropheta in ignem viuis coniectis, & cæteris gladio occisis. Per-tingunt hæc vsque ad solutionem Satanæ & bellum Gogicum & Magogicum, id est ad 1710. annum. Apoc. II. v. 11. & Cap. 19. v. 20. & cap. 20. v. 8. Hæc omnia ita in duabus halecibus & Grypsvaldensi pisce expressa ostendemus, vt calculo & oraculis Apocalypseo & Danielis prædefinita sunt; quod deinceps planum faciemus.

Habito igitur mensorio calamo, quem Angelus nobis Dan. 12. tradit, præscripto termino Beatitudinum, ab anno Christi 1376. vsque ad annum 1710. dicimus ex opposito Beatitudinum; Si tunc Euangelium cœpit renasci & confici Antichristus, intelligi debere faciem antecedentis temporis tristem. Nam si salutaris & candida illuxit mundo illa dies, quæ est post euersam Ierolimam dies millesima ducentesima nonagesima, id est, annus 1376. Christi seruatoris nostri, quo insignitus articulus & exordium beati illius temporis exprimitur, cum Euangelium rursus publicè innotuit Mundo, & contra infelix & ater fuit Antichristo, qui spiritu oris Domini primùm confici cœpit, necessariò antegresso illo tempore characterem bestia, quo omnia per pseudopropheta siue bestiam bicornem, id est, Antichristum, ob signata fuere, inuestigamus oportet. Cum dicimus omnia, excipimus Ecclesiam in deserto paltam, quæ vt faciem nitidiorum alias habuit, & nunquam destituitur saltem binis, à quibus etiam in deserto doceatur, prophetis ac testibus, qui sufficiunt ad Christo perhibendum testimoniùm: ita tempore characteris bestia maximè illa omnium deliruit, vt granum scilicet inter paleas, quemadmodum rectè Patrum ille dixit, & instar Lunæ illius obscurata est. Tempus igitur quo character bestia paruis & magnis, diuitibus & pauperibus impressus est, & quo imago bestia à pseudopropheta (qui est bestia bicornis agnina) & culta & instaurata & animata est, definitur 666. Apoc. 13. v. 18. Dicitur autem numerus hominis, eadem videlicet significatione, qua mensura hominis, Apoc. 22. quali Angelus utebatur, hoc est, vsitate inter homines consuetudinis. Proinde continuos sexcentos sexaginta sex annos describi nobis in imperio bestia intelligimus, sub cuius characterè & sigillo omnia sigillata fuerunt, ne quis contra sedem Antichristicam palam caput attollere auderet. Detrahis igitur de summa 1376. annorum, dictis sexcentis sexaginta sex annis, residui manent anni 710. à Christo nato. Hæc autè est ^{de pte} throni bestia, cum caput eius in occidente paulò ante gladio vulneratum per bestiam bicornem, id est, Antichristum Romanum, resanatum est, eiusq; imago & consimilis in Ecclesiastica

fastica functione instituta est rector, qualis contra Ecclesiam per Bestiam
 ipsam exercita est tyrannis. Cæterum de Dracone & imperio Ethnico
 dicitur Apocalypf. duodecimo, versu secundo, Quod virtutem suam &
 thronum suum & potestatem magnam dederit bestię decacorni; id
 quod sub ortum huius bestię iam cœpit quidem fieri, verum res ipsa
 docet, tum id demum plenè perfectum esse, non solum in oriente, sed
 etiam in occidente, cum binę illę tibię ferreę occidentis & orientis
 confirmatę sunt penitus, & in oriente quidem dominari cœpit
 Muhamedes & in occidente bestia terrestris siue pseudopropheta caput
 bestię decacornis vulneratum resanauit, & imaginem eius construxit.
 Hactenus enim postquam Draco de cœlo deiectus, id est Ethnicismus
 infractus est, quod anno 376. factum esse docemus, in terris adhuc minas
 spirans Draco, torrentis aquam post mulierem effudit Apoc. 12. v. 13. 15. 17.
 & bellum gessit cum reliquis ex semine Ecclesię, v. 17. Itaq; diserte dicitur
 Apoc. 13. v. 4. *Et adorarunt Draconem, qui dedit potestatem bestię, & adora-*
runt bestiam, ducetes: Quis similis bestię? Quis poterit pugnare cum ea? Nempe
 quia ambo simul (Dracone in terris adhuc persequente mulierem) tum
 regnarunt. Cæterum facta defectione illa magna & apostasia à Romano
 pariter imperio & religione vera per Muhamedem & Antichristum, ha-
 bentem quidem duo cornua similia Agni, sed loquentem vt Draco, &
 bestia decacorni ad summum fastigium tum in Oriente, tum in Occiden-
 te clata, vt non diffitebitur omnis temporum historia, modo aia impe-
 ratorię ad punctũ excidii Hierosolymitani conformetur, ipso illo 710.
 anno, ex quo omnia caractere bestię, per bicornem bestiam, ignem de
 cœlo euocantem, id est, per Pseudopropheta & falsum Heliam, clausa
 fant, & os Leonis, pedes Vrsi, & Pardus in partibus Babylonis, Persome-
 dia & Græcia, dominari cœpit, quę priorem Monarchiarum sedes his
 animalibus designatę referunt regnum Muhamedis & cornu paruulum
 Dan. 7. tria illa regnorum cornua sibi subiiciens, tunc consequuto Sata-
 na, quod voluit, ne longius progrediretur ad ea quoq; regna, quę impe-
 rium Romanum non attingunt, & decem cornibus non subiiciuntur, ex-
 citanda, ad perdendam Ecclesiam funditus, ipse intelligitur apprehensus
 & ligatus in abyssum ad annos mille, Apoc. 20. v. 2. Antea enim infestauit
 adhuc in terris Ecclesiam, & tertiam partem stellarum cauda sua de cœ-
 lo deiecit: tunc autem plenè tradito imperio Bestię, & pseudo agno, sibi
 surrogatis, ipse locum amplius non habuit, donec post annos mille ex
 carcere suo resoluetur, vt seducat gentes in quatuor angulis terrę. Ergo
 si eo quo diximus anno 710. ligatus est Satan, vt tota Apocalypseos serie
 ostendemus, eius solutio impendet anno Christi 1710. annis mille iuxta
 literam acceptis. Qui enim numerum certum pro incerto hic sumi di-

cunt, ipsi se incertos, numerū verò certū esse nobiscū agnoscere debent. Post annos mille oportet Satanam breue tempus manere, quod iam tunc præsensit ille, cum de cælo deiectus potestatem suam infractam esse & illud quidem tempus superesse, sed breue fore intellexit, quo caput rursum in cælum erigere frustra nitetur. Illud autem modicum & breue tempus indefinitum est in S. Scriptura, quò videri potest alludere, cum vltimam horam inculcat Euangelista, licet nec hora, nec dies, nec mensis, nec annus aduentus Domini possint sciri aut definiri. Licitum enim nobis est ea, quæ sunt in Scriptura definitè explicata, recensere & cum Apostolo dicere, donec hæc impleta fuerint non venturum diem Domini 2. Theff. 2. v. 3. Sed non licet vice versâ his impletis dicere, iam aut olim, hac aut illa hora, die, mense, aut anno, affore Christi aduentum (veniet enim improviso) quia in his negatio non est causa affirmationis, & argumenta tantum à signis, non à priore & causa petuntur.

Cæterum quòd Apocal. 19. v. 20. dicitur Bestiam & pseudopropheta in ignem coniectos esse, & Apoc. 20. v. 10. eius iterata fit mentio, ac additur Satanam eodem coniiciendum esse, vbi & bestia & pseudopropheta scilicet sunt, ex collatione horum duorum locorum & ex ipsa apparet, Bestiam & pseudopropheta ante solum Satanam in stagnum ignis debere coniici. Quippe sumpta vltione de bestia & pseudopropheta, fiet Resurrectio prima, resuscitatis duobus testibus Christi Apoc. 11. v. 11. & regnabunt Sacerdotes & Reges Christi, qui consortes sunt primæ resurrectionis, idq; in terris, dum supra dicti mille illi anni Ligati Satanae interea penitus complebuntur, Apoc. 20. v. 6. & 7. & cap. 5. v. 16. Quin etiam proiectis in ignem pseudopropheta & bestia, eorum loco prodibunt Spiritus tres impuri Ranarum, Satanae prodromi, abeuntes ad Reges terræ & totius mundi, vt congregent eos ad prælium vltimum, id est, magni illius diei, Apoc. 16. v. 17. donec & Satan ipse resolutus ex carcere suo seducet gentes in quatuor Angulis terræ ꝛ Gog & Magog, Christusq; DN. N. de cælo veniens cum flammeo incendio infliget vltionem tum iis qui Deum non nouerunt, tum iis qui non auscultant Euangelio. 2. Theff. 1. v. 8. nempe reliquias Antichristicas cum Draconis regno penitus aboliturus in illustri demum aduentu suo. Restat igitur tum bestia tum pseudopropheta damnationem tempore esse priorem Satanae tum solutionem tum damnationem. Quippe resurrectio prima (in qua cæteri non resurgent) ad mille annos soluti Satanae extenditur, id est, ad annum (vt dictum est) 1710. Apoc. 20. v. 5. donec veniat vltima & vniuersalis omnium Resurrectio illa in corpore post damnatum iam Satanam in ipso aduentu filii Dei, v. 9. Resurrectionem autem primam inchoant resuscitati duo testes Christi, qui sunt Moses & Helias in spiritu, vt alibi docemus, nempe post

pe post triduum illud cum dimidio resurrecturi, ex quo occisi fuerint, cum finito ipsorum testimonio occidentur à bestia ex abyſſo ascendenti, & in plateis vr̄bis magnæ iacebunt, Apoc. II. v. 8. Tunc implebitur illud etiam in corpore Ecclesiæ, quod Moſes & Helias in montem Thabor descendentes in transfiguratione Christi prædixerunt. olim Capiti dei ipsius exitu ex Ierusalem, quod & nobis exeundū est extra ciuitatē eius opprobrium portaturis. Sedes autem prolatae sunt & iudicium datum est sanctis, Deo sangtūnem ipsorum vindicante ex manu bestiae & pseudo-prophete Apoc. 20. v. 4. cap. 19. v. 2 & 20. cap. 18. v. 8. cap. 17. v. 16. cap. 15. v. 2. & cap. 11. v. 13. & deinceps. Quin etiam tempus trium Spirituum ranarum Satanae prodromorum (quæ sunt reliquiae Antichristi, aduentu Christi penitus abolendæ) edentium signa, intercedat oportet inter damnationem meretricis & bestiae, donec Satan, qui est planta quartæ Monarchiæ adhuc subsistens, tandem subsequetur solutus. Hi enim tres impuri spiritus coniectis in ignem bestiae & pseudoprophetae, Satanaeque adhuc ligato, vicariam operam præstant, & vicem illorum suppleunt, quoad serpens liberetur. Sicut enim ligatus Satan in bestia & pseudopropheta hætenus regnat, ita his abolitis, ipsorum spiritus vnà cum Satana spiritu exhibunt & Satanae viam ad reges terræ seducendos sternent, idque præcipuè versus Orientem, quibus adducendis etiam Euphrat ex siccabitur, Apoc. 16. v. 12. Ergo non solum bestiae & pseudoprophetae regnum ante solutum Satanam desinet, sed etiam tantò ante desinet, vt finito prophetarum testimonio & desinente iam potestate Bestiae ad agendum, iustum spacium intercedat, quo exeant tres seductores impuri spiritus, loco damnatae bestiae & meretricis, & ligati adhuc serpentis obambulant, de quibus maximè prædixisse Christus videri potest, Matth. 24. v. 24. *Surgent enim pseudochristi & pseudoprophetae, & edent signa magna & miracula, ita vt seducant (si fieri possit) etiam electos. Ecce prædixi vobis.* Atqui dicuntur à bestia occidendi duo testes Christi Apoc. II. v. 7. nempe finito ipsorum testimonio; Ac Testium nomine intelligimus quidem omnes fideles Christi ministros, Christo testimonium ex officio perhibentes, quorum vel duo satis sunt, sicuti scriptum est, *in ore duorum vel trium testium consistit omne verbum*, Deut. 19. v. 15. 2. Cor. 13. v. 1. Vnde & Dominus binos & binos iam olim emisit discipulos: præcipuè tamen illi ex testibus Christi intelligendi sunt, qui Ecclesiam in deserto pascunt, ex quo iterum Ecclesiam, eiecto atrio, mensurari oportuit Apoc. II. v. 2. & 3. & inter hos *ἄγγελοι ἐξ ὧν*, dicuntur illi testes nominatim duo maximè insignes nouissimi, qui sub ipsum desinentis bestiae articulum occidentur, pseudo-prophetae illi & meretrici insidenti bestiae oppositi, quorum corpora per tres dies & dimidium iacebunt in plateis vr̄bis magnæ: de quibus occi-

sis sibi gentes vltro citroque gratulabuntur & munera mitterent in victricis
 nempe quod cruciarint incolae terrae sua praedicatione, & poenitentia Mun-
 do per ipsorum os inflicta. Prophetabunt autem dies mille ducentos sex-
 xaginta, amicti saccis, nempe propter Ecclesiam in exilium & desertum
 actam Apoc. II. v. 3. quandiu sanè definita est potestas Bestiae, quadragin-
 ta duobus videlicet mensibus, qui efficiunt annos 1260. mense pro trigin-
 ta diebus, die pro anno computatis. Tandiu dicuntur & gentes calcaturae
 urbem sanctam, id est, Iudaeos secundum carnem, nimirum ex quo
 Ecclesia rursus est mensurata. Iudaei enim sunt atrium exclusum foras ab
 Ecclesia, quae Ecclesia per templi dimensionem & altaris, & eorum qui
 adorant in altari significatur Apoc. II. v. 2. dicente Apostolo Heb. 10. v. 13.
*Habemus altare (de Christo loquens) ex quo non habent ius edendi, qui tabernacu-
 culo deseruiunt.* Id autem exclusi atrii & calcandae urbis vaticinium Chri-
 stus attigit Lucæ 21. v. 24. vbi de Ierusalem & de Iudaeis secundum car-
 nem ex sententia Dan. 12. inquit, *Et cadent acie gladii & captivi ducentur in
 omnes gentes,* & addit, *Ierusalem (id est, Ierusalem) calcabitur usque quod
 IMPLEANTVR tempora gentium.* Hoc autem beatus Apostolus Paulus
 ad plenitudinē gentium introeuntem refert in epistola ad Rom. cum qua-
 ibidem assumptionem Iudaeorum secundum carnem connectit, cap. 11.
 v. 25. disertè eum resurrectionis primæ apicem, *Vitam ex mortuis* vocans,
 nempe quod sicut per mortem Christi reconciliati sumus, & per vitam
 ipsius nunc multo magis seruiamur, ita post vniuersalem illam afflictio-
 nem Ecclesiae ac veluti mortem, assumpto Dei populo sancto, veluti vita
 ex mortuis Ecclesiae constabit, vt plenum illud sit gaudium Domini. Sed
 & ipsa Christi para mulier, quae est Ecclesia, postquam masculum peperit
 reaturum omnes gentes, id est, deiecto Ethnicismo & erecto Chri-
 stianismo, dicitur in desertum fugisse, vbi habet locum paratum à Deo,
 vt illic pascant eam diebus 1260. Apoc. 12. v. 6. Qui verò pascent? Nempe
 iidem illi qui prophetabunt diebus 1260. Sic postea mulier acceptis dua-
 bus alis aquilae magnae (quibus sanè eguit à serpente de caelo deiecto in-
 festata) in desertum profugit à conspectu serpentis. Fugit autem in locum
 suum, vbi alitur per tempus, tempora & dimidium temporis. Apoc. 12. v.
 14. Apertè autem Daniel post tempus, tempora & dimidium temporis
 qui sunt anni 1260. (vt post dicitur) consummandam dispersionem ma-
 nus, id est, multitudinis populi sancti, id est, totius Israël, docet Dan. 12. v.
 8. quod Angelus Apoc. 10. v. 7 nominat mysterium propheticum sub die-
 bus septimi Angeli clangentis consummandum. Nec enim tempus erit
 amplius, id est, tempus non vltra differetur. Ex quibus omnibus intelli-
 gimus tum dies mille ducentos sexaginta duorum testium Christi, tum
 Ecclesiae in deserto pastae, tum denique bestiae agentis quadraginta duos
 menses

mensēs à tempore Draconis de cælo deiecti repetendos, & ante solutionē Satanæ infallibiliter terminandos esse, quæ præcipua est materia & seges nostrorum Halieuticōn.

Quæramus igitur porro tum statum Ecclesiæ, nec non binorum testium Christi, inde à mulieris in desertum fugientis tempore per dies mille ducentos sexaginta prophetantium: tum Bestiæ sub idem tempus exortæ & regnantis per menses quadraginta duos. Tam diu enim data est ei agendi potestas; Tempus ab Angelo definitum Dan. 12. vti dictum est in annum 1376. incidit, cum veritas erumpere & Antichristus spiritus oris Domini apertè confici cœpit. Quòd si igitur dies mille ducentos sexaginta, quibus duo testes prophetabunt, vel ante, vel post id tempus vniuersos colloces, vtrobique ad absurdum deuenies. Ante enim collocatis, & à summa 1376. subtractis, impleta iam forent omnia illa, quæ experientia refutat, quæque adhuc manemus. Post autem vniuersi collocati & ad summam 1376 additi, efficerent annum 2636 Atqui tempus soluendi Satanæ non ultra 1710. annum porrigitur, ante cuius solutionem & bestiam igni vstulari oportet, & à bestia occidi prophetas, finito ipsorum testimonio. Ergo supputatio ista, qua dies 1260. diebus 1376. adderentur, contradictionem inuolueret. Talem igitur quæramus ortum & finem dierum prophetarum oportet, qui & repugnantiam nullam habeat, & eum muliere in deserto pasta concordet, quod ex temporis paralleli descriptione & bestia regnante 42. mensibus sic computandum esse liquebit, vt mille anni à termino Angelico, hoc est, à mille tercentum septuaginta sex annis, siue ab *ἀρχῆς* Wiclefi, retrò sint computandi, quibus deductis residui manent 376. anni, quod esse tempus ortus bestię, & mulieris in desertum actæ, ac proinde initii prophetici, quo iterum fuit testificandum Apoc. 10. v. 11. liquet. Ducenti autem reliqui & sexaginta anni ex 1260. prophetici, termino Angelico sunt adiciendi, vnde ad mille tercentum septuaginta sex annos additis 260. exurgit numerus 1636. qui est finis & periodus testimonii prophetici inclusiuè annis computatis. Ex his intelligendum est sub Constantino Magno, qui est coronatus ille eques victoriosus Apoc. 6. v. 2. Satanam de cælo deiectum & sub pedes Ecclesiæ contritū esse, vt Apostolus prædixit Rom. 16. v. 20. Ethnicismo videlicet abolito, post quod tempus mox eiecta est mulier siue Ecclesia in desertum à Dracone, effundente præcipuè per Arrianos post eam torrentis aquam. Tunc etiam Romanum imperium aliam faciem habere cœpit diuiso scilicet Oriente ab Occidente, vnde bestia decacornis habens decem coronas extitit, sed maximè in Oriente viguit. Nam in Occidente caput eius gladio vulneratum fuit à Gottis & Hunnis. Proinde os Leonis, pedes Vrsi, cætera Pardie ei tribuantur, quia partes eas orbis præci-

puè obtinuit, quarum regna à Daniele sub his animalibus designata sunt, sede sua in Babylone, Persomedia & Græcia fixa, vbi tria regna siue cornua: cornu paruulum sibi subiecit tandem, quod inter reliqua enatum à paruis initiis ad summam potestatem peruenit, & maius est cæteris: vnde & tota Bestia indidem sibi nomen fecit. At in Occidente post Hunnos & Gotos sensim resanatum est caput Bestiæ, & enata est bestia agnina bicornis, quæ est meretrix & pseudo propheta ille, imaginem bestiæ extruens, donec in totam bestiam impudentissimè infiliet, licet diuinitus cum ea tandem sit excindenda. Quis modò non assecutus est, vnam tantum esse bestiam siue corpus quartæ illius monarchiæ sed ita varium, vt Danieli esset stupori & quodammodo inexplicabile. Propterea B: Ioan: modò Draconis faciem refert, nempe sub Ethnicismo, vbi & idololatria Diabolica, & scæuitia immani, mendacio inquam & homicidio, præcipuè grassatus est Satan: modò refert decacornis & septicipitis bestiæ faciem, cuius imponuntur decem coronæ cornibus (Nam antea septem coronæ hærebant septè Draconis capitibus,) ex quo bestia diuiso Oriente ab Occidente ex abyssò maris ascendit, stante Satana ad arenam maris, & bestiæ thronù, & potestatem suam magnâ tradente, Apoc. 12. v. 18. & cap. 13. v. 2. & 3. Accedit huc bestia bicornis, similis quidè agno, & specie Christianismum referens, sed loquens & mandans vt Draco, quæ bicornis bestia est Antichristus sedens in templum Dei, id est, Ecclesiam, qua parte bestia decacornis vulnerata est in vno capite gladio, vbi sensim per Antichristum caput eius resanatur, quod quis nescit sub Bonifacio (Wunifrido dicto, Germanorum Apostolo) & post sub Carolo Magno per provincias discurrere & Ecclesias & gentes Occidentis plerasque omnes, vt restatur Iacobus de Voragine in hiltoria Lombardica, minis, carceribus, & variis pœnarum & suppliciorum generibus, ad ritus, ceremonias, misfamque Latinam Romanæ Ecclesiæ, & decreta, placita & instituta Rom. Pontificum, per totum imperium obseruanda, compellente & cogente, factum esse? Et hæc diuiso imperio acta sunt. At quatenus regnum quod diuisum est, teste Daniele, iterum est coniungendum (tametsi vt idem Propheta testatur, non cohærebunt, licet in semine humano commisceantur, & iunctis matrimoniis in vnum coalescere satagant) eadem non modò bicornis agnina iam bestia, sed aperta meretrix & pseudopropheta sponsæ Christi, eiusque binis martyribus Prophetis opposita, toti bestie plenæ nominibus blasphemie turpissimè infidebit, ipsa ebria sanguine sanctorum, consimilisque coccineæ eam portatis monarchiæ, donec ambulo comprehensi in stagnum ignis ardens sulphure coniciantur viui, & à decem cornibus ipsis bestiæ meretrix denudata exuretur, cuius exitium veniet vna die & vna hora, quantum vis luxuriata & scortata cum Regibus ter-

bus ter-

bus terræ sese efferet, ac *Sedeo Regina inquiet & vidua non sum & luctum non videbo.* Apoc. 18. v. 7. quæ omnia longum esset nunc percensere. Anni prophetici igitur post mortuum Constantinum & deletos tyrannos quinque, vno tamen adhuc superstite, nempe Iuliano, ortum suum capiūt 376. quo tempore etiam paulò ante Delphicum templum cœlitus conflagrauit, nec vnquam porrò extrui potuit. Aeram horum 276. annorum iuxta calculum nostrum computamus, prout excidium Hierosolymitanum in 86. annum Christi incidere diximus. Hoc tempore Ecclesia dimensione rursus opus habuit, iterumq; prophetandum fuit, quippe à Dracone in desertum eiecta, ac Arrianismo passim infestata. In deserto verò alitur Ecclesia per tempus, tempora & dimidium temporis, vbi iuxta Daniele tempus annum designat, tempora biennium, dimidium temporis semestre. Sed pro diebus annorū, vt dictū est, rursus tot annos intelligere oportet, nempe anno in duodecim menses tributo, mense in triginta dies. Efficitur igitur ex tempore, temporibus & dimidio, numerus dierum, id est, annorum 1260. qui est terminus Ecclesiæ in deserto passæ, vt eodem capite expressè docetur, & cum duobus testibus Ecclesiam pascentibus conuenit, & ex antistropha calcatione vrbis sanctæ, per menses quadraginta duos (qui sunt dies 1260.) & bestię totidem menses regnantis, planè consentire intelligitur. Estque hæc temporis assignatio ita certa, rebusque conueniens, vt quoquouersum præterea te veritas, quocunque alio modo numeros computes, vel manifesta conuincaris experientia, vel consensionem tollas & meris inuoluaris contradictionibus, vt in calculo Apocalypseos fusiùs demonstramus.

Explicata hæc tenus periodo, qua duo testes Christi finituri sunt testimonium suum, occidendi à Bestia: consequens est, vt bestię ipsius quoque è mari ascendenti, ad quam accedit pseudopropheta siue bestia bicornis, exactum computum instituamus. Nam sicut tempore *antis bestię*, cum resanato capite vniuersa terra sequuta est bestiam; bicornis ille pseudopropheta signa edens & ignem de cœlo euocans (quæ notæ sunt pseudo-Heliæ binis testibus Christi oppositi) per continuos sexcentos sexaginta sex annos omnia charactere bestię ob signauit; quasi impetrato Pilati sigillo Christum supprimens, donec tempore Wiclefi reuelari denuò veritas & confici Antichristus spiritu oris Domini cœpit: ita magis ac magis prædicato verbo irritatur meretrix, poculumq; scortationis & immunditiæ suæ præbet omnibus, donec regibus & principibus terræ fascinatis & philtro sui inebriatis, tandem superbissimè occisis sanctorum corporibus insultabit, & se Reginam cum bestia copulata fecerit. At eius excidium veniet vno die & vna hora, & auferetur à bestia potestas, & vtriusq; corpus exuretur igne. quia validus est Dominus:

Deus exercituum ad hæc omnia perficienda, Dan. 7. v. 11. & 12. Apoc. 18. v. 8. Quæramus igitur tempus ortus bestię, vt eiusdem cum pseudopropheta finem præcisè cognoscamus. Definitur potestas bestię, ad agendum ei data, Apoc. 13. v. 5. mensibus quadraginta duobus. Mense pro triginta diebus, in ore communi Chaldæorum, Aegyptiorum & Hebræorum sumpto, iuxta vsitatum scripturæ calculum, die verò pro anno, redduntur 1260. anni, totidem videlicet, quot attribuuntur Ecclesiæ in desertum actæ. Neesse est autem hos annos ante solum Satanam terminari, si quidem Apoc. 20. v. 10. dicitur, eodem coniciendus Satan, vbi & bestia & pseudopropheta iam sunt, & Cap. 14. v. 8. & 10. dicuntur & illi cum ruente Babylone eodem coniciendi & bibituri ex poculo indignationis Dei, qui characterem bestię accepturi sunt, aut bestiam & imaginem eius adoraturi. Et Cap. 16. vsque ad versum 14. satis apparet damnationem meretrici adherentium antecedere exitum trium spirituum demoniorum & conflictum Gogicum & Magogicum, id est, Regum terræ & totius mundi congregatorum ad prælium magni illius diei omnipotentis, licet totalis & omnimoda vrbs Magnæ siue Babylonis destructio in illo vltimo die demum penitus sit perficienda v. 10. Proinde talem ortum bestię assignare nos oportet, quo numerus potestatis eius vltra solutionem Satanæ se non porrigat, nisi ad absurda maxima deuenire velimus. Itaque non à cornu paruulo demum (licet ea præcipua sit pars bestię, id est, non ab anno 710. cum ligatus est Draco, & enata est bestia bicornis, in Oriente autem regnavit Muhamedes arcessendus est ortus bestię) sed ante id tempus. Quippe iam à diuiso imperio exitit bestia illa decacornis in perditionem tendens, & sauciata est à Gortis & Hunnis in capite occidentis, ante restorationem, quæ facta est anno 710. Notanter autem & dicticè dicitur, *Potestas agendi*, eò quod finitis 42. mensibus, nullam præterea nouam cladem afferre poterit Ecclesiæ, sed in cæde duorum prophetarum desinet. Etsi enim per tres dies cum dimidio quod est tempus luxuriantis & elatæ meretricis) corpora ipsorum insepulta iacebunt in vrbs magnæ plateis, quæ est Sodoma & Aegyptus: tamen nihil vltra per bestiam efficere poterit; paulò post cum ea in exitium ignis sempiterni abitura. Deducamus ergò primum à termino soluti Satanæ hosce 1260. annos, qui sunt menses 42. residui erunt 450. anni. Hos porò cum tempore assignato prophetis & muliere in desertum fugiente comparemus, qui est annus 376. vti diximus. Ex parallelia huius termini (si quidem coincidere debet finis bestię & mulieris in desertum actæ) apparet 74. annis bestię finem solutione Satanæ priorem esse. Finem bestię dico ad agendum datæ potestatis. Nam demum cum meretrice siue pseudopropheta exuretur igne, nimirum anno, mense, die, hora, post exci-

excitatos binos testes Christi quorū corpora tribus annis cum dimidio in sepulta iacebunt, ex quo potestas agendi bestię desinet; Reliqui autem occidentur gladio Apoc. 19. ita emergit annus 1636. præcisè, quando ad finem testimonii prophetici bestię quoque potestas desinet.

Sed tempus ortus bestię etiam alia euidenti ratione ob oculos statui potest. Nam Apoc. 2. v. 10. Regnante adhuc per Ethnicismū Draconis siue Diaboli; dicitur Smyrnenſi Ecclesię futurū esse, vt mittat Diabolus aliquos ex ea in carcerem, vt explorentur, nempe exploratione consimili, qualis ventura erat super vniuersos incolas terrę, Apoc. 3. v. 10. *Et habebitis*, inquit, *afflictionem dierum* (id est, annorū) *decem*. Vbi æram Diocletiani, quæ & æra Martyrum dicta est, intelligit, cum decennali persecutione illa omnium maxima maximè crutiarentur Christiani. Hoc autem tempus refert Euangelista inter ea quæ sunt, manifestè quæ futura sunt discernēs ab illis, quæ erant, quæq; ad septē Ecclesias Asiaticas tunc existentes pertinebant, vt legimus Apoc. 1. v. 19. & 20. Itemque cap. 4. v. 1. Ecquid igitur ea, quæ sunt, proximè insequitur? Nempe interitus Ethnicorum tyrannorum s. Constantino Magno supremam victoriam reportante, quamuis superſtite fratris filio Iuliano, qui postea surrogatus Constantini F. F. palam Ethnicismum reuocare tentauit. Meritò autem tempus illud mulieri, quæ Christum peperit confertur, atq; idē est cum equo albo, cui infedit arcitenens, & data est ei corona & prodiit vincens & vt vinceret. Siquidem & Constantino dictum est, vt in hoc signo vinceret, & iaculo siue sagitta percussus Iulianus fidem finemque primo sigillo planè fecit, Apoc. 6. v. 2. Tunc igitur exorta est bestia decacornis; vt exponitur, Apoc. 17. v. 10: Cum Reges quinque ceciderunt Diocletianus, Maximianus, Maximinus, Maxentius, Licinius, & vnus de horū numero, qui simul & semel fuerunt & conuixerunt, etiamnum fuit, nempe Iulianus. Vnus autem nondum venit, & cum venerit oportet illum breue tempus manere; qui est Satan ex carcere illo suo soluendus, nempe planita illa ferrea quartæ monarchiæ, siue Colossi. Bestia autem octauus est, & è septem est. Octauus respectu septem nominatorum: Septimus autem respectu Satanæ nondum soluti; Fuit autem, & non est, & tamen est, & in perditionem abit. Fuit inquam & non est, nempe respectu interitus quo ante solutum Satanam in exitum ac perditionem abit, quia igne exuretur. Et tamen adhuc est tum in eo, qui nondum venit, tum in tribus impuris spiritibus Satanæ prodromis, qui interea ei viam stentunt, in quibus & ipsa bestia est tanquam in radice, quoad Satan soluetur. Hęc autem præcisè ab anno 376. inchoanda esse nemo inficiabitur qui vel mediocriter in historiis versatus fuerit, modò calculū Chronographicū & æras imperatorias ad Ierosolymitani articuli excidium reuoces, de quibus nunc

non est disputandi locus; unde consequitur potestatem bestię agentis 42. mensibus, si inchoentur ab anno 376. ipso illo cędis propheticę anno terminari, qui est 1636. Christi, vt ex calculo Apocalypseos & integrius explicacione manifestę liquebit, admiranda prorsus veritatis harmonia & connexion omnibus ob oculos constituta, si quando à nobis concionibus explicata, *ad 3. 17.* edetur.

Post quã igitur ad annum Christi 1636. deuentum est, quo & prophetę occidendi sunt, & potestas agendi bestię terminatur; locus postulabat vt aliquid de hac ipsa potestate bestię diceremus, & quomodo in tantis calamitatibus, quę nobis impendent, Christiani sese gerere deberent, qui præcipuus est huius tractationis vsus & præpositi nostri scopus; Sed quia hoc in fine commodius facturi sumus, vbi ad vsus & præxim omnia reuocabimus, idcirco nunc ad reliqua festinabimus. Deinceps igitur ad ea tempora, quę 1636. annum consequuntur, vsque ad solutionem Saranę, id est 1710. annum in calculo nostro progrediemur. Hęc enim partim in hæcibus, partim in Grypswaldensi pisce insignitę notata habemus. Dicitur igitur Apoc. 11. *Cadavera Prophetarũ in plateis vrbis magna per tres dies & dimidium futura; quę quidem visuri sunt ex tribubus, populis, linguis & gentibus, nec passuri, vt ponantur in monumentis: quin imò gausuri sunt incole terrę, & lataturi super illis, muneręq; missuri, alii alius. Sed post tres dies & dimidium, spiritus vitę à Deo ingredietur in illos, stabuntq; in pedes suos, & timor magnus cadet super eos, qui ipsos spectarunt. Et audierunt vocę magnam de cęlo dicentem ipsis: Ascendite huc: ascenderuntq; in cęlum per nubem, & viderunt illos inimici eorũ. Et IN ILLA HORA; factus est terrę motus magnus & decima pars vrbis cecidit, & occisa sũt in terrę motu capita hominũ septies mille (puta in illa decima vrbis parte corrente) & reliqui (puta eius partis) territi sunt: & dederunt gloriam Deo cęli.* Quę hic narrantur deinceps scilicet futura, annum Christi 1636. immediatę sequũtur, nempe tres dies cum dimidio, quibus munera mittentes sibi incolę terrę vltro citroque gratulabuntur de occisis testibus Christi. Et quia à bestia occidendi erunt in plateis vrbis magnę, quę est Sodoma & Aegyptus, propter vitę immunditiam & propter scortationem spiritualis idololatrię sic dicta, sanę meretrix & bestia iam coniunctę intelliguntur, qua de re fusę & apertę pertractatur Apoc. 17. Regibus terrę videlicet scortantibus cum meretrice, & mysterio iniquitatis ad summum completo, aperteque in fronte meretricis iam posito, & proposito, nempe *magna Babylon mater scortationum & abominationum terrę*, muliere ebria exstante sanguine sanctorum & sanguine testium Iesu. Sed post tres dies cum dimidio, id est, post tot annos (vt vbiq; in Apocalypsi apparet) resurgent duo testes Christi, quod pertinet locus de resurrectione prima, & mysterio prophético

rico complendo, quæ est prophetia Angeli Apoc. 10. v. 7. & Tuba septimi
 Angeli clangentis Apoc. 11. v. 15. & 17. quæ omnia tot annis antè sunt præ-
 dicta Dan. 12. v. 7. Estque hæc ἀγγεῖν beati illius temporis, quæ Apoc. 20. v. 5.
 dicitur Resurrectio prima, quàm Apostolus Rom. 11. vitam ex mortuis
 vocat, propter assumptionem populi Iudaici tunc conuertendi vt ex con-
 summatione mysterii prophetici à nobis descripti suo loco patebit.
 Atque huc pertinet in hæc Danicæ maioris læuo latere inscriptum e-
 logium illud verbi VICI, vt postea explicabimus. Sed additur cap. 11.
 Apoc. *Factusq; est in illa hora tremotus magnus & decima pars urbis cecidit*, in
 illa hora videlicet. Nam cùm in tres partes diruetur cum ciuitatibus gen-
 tium, finis totalis Mundi aderit, & damnatio extrema, quæ huc non per-
 tinet. Ita Apoc. 18. v. 8. vbi de damnatione meretricis elaræ & luxurian-
 tis, ac dicentis: *Sedeo Regina, & vidua non sum, & luctum non videbo*, agitur,
 ideò *una die*, inquit, *veniet plaga eius, mors & luctus, & fames, & igne exuretur,*
quia validus est Dominus Deus, qui damnabit eam, &c. Et v. 10. *Vah vah magna*
illa urbs Babylon, cuius una hora venit iudicium. Sicut & v. 16. Itè Apoc. 17. v.
 2. & deinceps, Reges 10. qui regnum nondum acceperunt (quippe illud
 nunc bestia tradentes) donec compleantur verba Dei, postea *una hora* di-
 cuntur potestatem tanquam reges accepturi. Et hi ipsi dicuntur persecu-
 turi meretricem, & solam reddituri, & nudam, & carnes eius comesturi
 & ipsam igne exusturi. Quæramus igitur deinceps horam damnationis
 meretricis magnæ, dicentis, *Sedeo Regina, &c.* Nam quod ait Apostolus
 1. Thess. 5. *Quum dicent pax & tuta omnia, tunc repentinum eis imminet exiti-*
um, sicut dolor partus mulieri vterum ferenti, Nec effugient, etiã huc accom-
 modari & potest & debet, non solum ad vltimum illum Christi aduen-
 tum, quo tum spiritus dæmoniorum, Bestiæ videlicet, Pseudoprophetæ
 & Draconis, tum Satanas ipsemet, in Ethnicis regnans, igne cælitus de-
 missio abolebitur 2. Thess. 1. Scribitur igitur Apocal. 9. v. 13. & deinceps:
Tunc sextus Angelus claxit, & audiui vocem quandã ex quatuor cornibus alta-
ris aurei, quod est ante oculos Dei, dicentem sexto Angelo, qui habebat tubam,
Solve quatuor illos Angelos vincetos ad magnum illud Euphratis flumen. Solu-
luti igitur sunt quatuor illi Angeli parati ad HORAM, ET DIEM, ET MEN-
SEM, ET ANNUM, vt occidant tertiam partem hominum, Eratque nume-
rus equestris exercitus bis millies centena millia. Nam audiui numerum eorum.
Itemq; vidi equos per visionem & ipsorum sessorum habentes thoraces igneos, hya-
cinthinos, & sulphureos. Erant autem capita equorum, vt capita Leonum, & ex
ore ipsorum prodibat ignis & fumus & sulphur, & cætera quæ sequuntur. Vt
autem intelligatur quodnam genus hominum isti sint occisuri, additur
v. 20. Porrò reliqui homines qui non sunt occisi his plagis, non resipuerunt ab operi-
bis manuum suarum, vt ne adorarent dæmonia; Item idola aurea & argentea &

area & lapidea & lignea, quæ neq; videre possunt, neq; audire, nec ambulare: Neq; respuerunt ab homicidiis suis, neq; à veneficiis suis, neq; à scortatione sua, neque à furtis suis. In his verbis tria præcipuè notantur. Primò à quibus siue per quos ista cædes instituatur: Secundò quibus instrumentis: Tertiò in quos designetur. Quòd ad primum, nominantur Angeli, quibus scilicet impellentur homines. Nec enim obstat quod dicitur Apoc. 17. de 10. Regibus, *Deum daturum in corda eorum, ut faciant quod placitum est ei & ut consentiant, & dent regnum bestie, donec compleantur verba Dei.* Hypallela enim vt in Scholis dicitur, non pugnant. Iam verò hominum ministerio & exercitus immensi peragenda hæc esse: nec peditum sed equitum: nec leuis armaturæ, sed igne, fumo, sulphure, id est, bombardis instructorum, ad exurendam meretricem igne, perspicuum fit ex locis adductis. Pertrahere autem ista ad meretricem & bestiam ipsam, hostes scilicet Dei, ex catagraphe operum contra primam & secundam tabulam commissorum, indidem liquet. Quæ omnia in pisce Grypswaldensi notis Hieroglyphicis ad miraculum vsque clarè sunt expressa. Ibi enim ponitur R. & illud quidem interruptum, quæ est nota Regni Romani intercidentis, & monarchiæ quartæ, licet in planta pedis suo modo subsistat, vt docetur in Daniele; Ponitur & calcar, nota equestris exercitus; ponuntur & notæ hieroglyphicæ tormentorum & gladii. Nam reliqui post apprehensam bestiam & pseudopphetam, in ignem coniectos, gladio quoque dicuntur occidendi Apocal. 19. v. 21. Nec obstat quod illic gladius ex ore Domini prodiens dicitur, quia spiritualis armat materialem; Sicut zelus Domini deuorans venditores & emptores templi etiam materiale flagellum Christi instruxit. Ergò quid proximè dies tres cum dimidio sequatur, post resurrectionem duorum testium Christi, apparet, nempe hora, dies, mensis, annus, quibus igne, fumo, sulphure, tertia pars hominum & reliqui gladio sunt occidendi. Ita determinatò damnatio meretricis etiam ad horam vsque definitè assignatur, ne sub cruce fatiscant fideles, aut impatientia vincantur, dum cumulum peccatorum suorum, cælum attingentium, meretrix ad summum coaceruauerit. Efficitur igitur annus Christi 1640. cum septimestri, & die & hora. Inde vsque ad tempus solutionis Satanæ, qui est 1710. per 70. annos, Babylonicæ captiuitati oppositos à diebus septimi Angeli clangentis, iam consummabitur prædictum illud per prophetas mysteriū de conuertendis Iudæis, & de regno Christi in terris ad suam *auxiliu* pro ducendo, cuius regni non erit finis. Tamen si enim plus nimium mali erit, tum à tribus spiritibus Draconis, Bestiæ, & pseudoppheta, seducentibus gentes, & in sanctos concitantibus; tum ab ipso Satana soluendo, exactis videlicet mille annis ipsi attributis, qui terminus incidit in 1710. annum, cum exibir, vt seducat gentes, Gog & Magog.

Magog, id est principem & populum principis, non in terra Gogica tantum, sed (vt disertè additur) in quatuor angulis terræ; adeò vt sanctorum castra circumdet: tamen regnum non obtinebit, quin potius ignis è cælo descendens à Deo deuoraturus est aduersarios Apoc. 20. v. 9. Interea beati mortui pronunciantur ex nunc, siue posthac, qui Domini causa moriuntur, Apoc. 14. Quod tum generatim omni tempore cõpetit, tum species illi nouissimo, post introductum scilicet regnum Christi spirituale in terra, vt requiescant à laboribus suis, & opera ipsorum, id est, præmia operum sequantur eos, nempe minimo interuallo, non solum in anima, sed etiam in corpore. Hæc significantur Apoc. 11. Vbi post facta regna mundi, regna Christi, v. 18. dicitur: *Et irate sunt gentes, & aduenit ira tua, & tempus mortuorum vt iudicentur*, ET DES PRÆMIUM seruis tuis prophetis & sanctis & uimentibus nomen tuum, paruis & magnis, & perdas eos qui perdunt terram, Et hoc tempus magno desiderio mactati propter verbum & testimonium Iesu Apoc. 6. expetunt, *clamantes voce magna* (Abelis scil.) *Vsq; quo Domine qui sanctus es & verax, non iudicas & vindicas sanguinẽ nostrum de iis, qui habitant in terra? Quibus dicitur, vt requiescant adhuc paululũ, vsq; quo compleantur etiam conserui eorum, & fratres eorum, qui trucidandi sunt sicut ipsi; puta ad soluendum Satanã, & ad finem vsque mundi, nullo deinceps definito interuallo bella ea & rumore bellorum consequente, licet non statim sit futurus finis, vt prædixit Dominus. In illo tẽpore stabit Michael princeps magnus, stans super filius populi tui, inquit Angelus Dan. 12. v. 1. & cetera quæ consequuntur. Proinde quidquid post 1710. annum temporis supererit (modicum autẽ supererit, quidquid tandem fit) id totum in angustia terminabitur fidelibus, qui capita erigere iubentur, quia appropinquat redemptio eorum. Sed de fine mundi nulli termino astricto supra diximus. Nunc sufficiat rationem temporum ad quam Halieutica nostra quadrant ex beato Iohanne veluti prælibasse, & nostræ huic explicationi propheticæ pro fundamento ac basi substrauisse.*

Tempus est igitur vt alteram tractationis nostræ partem aggrediamur, qua Halieutica nostra ad præscriptum hæctenus calculum chronographicum accommodemus, & horum omnium usum & praxim demonstremus. Vt igitur commodò lectoris id facilius assequamur, non pigebit ea, quæ sparsim proposita sunt hæctenus, paucis in summam colligere, & veluti vno obtutu conspicienda præbere. Sic enim legentium memoriæ consulemus, & euidentior erit nostræ applicationis ratio, ad præcipua rerum temporumque momenta iam descripta.

Ergò ad sublatum re ipsa iuge Sacrificiũ & ad abominationem obstupescens iam datam, euersis Hierosolymis per Titum, à nato Christo anni sunt 86. ad Hebræorum calculum computati.

Inde iuxta Angeli verba Daniel. 12. connumeratur dies, id est, anni 1290. Hi in summam collecti, pariunt nobis Wiclefi *ἀντιχρῆστον*, cum antea sigillata caractere bestiae passim omnia essent. Tunc Antichristus spiritu oris Domini publicè confici cœpit, anno Christi 1376.

Inde subtrahendi sunt anni sexcenti sexaginta sex, quibus ad suam *ἀντιχρῆστον* peruenit Antichristus, resanato bestiae capite, quod gladio percussus erat, Satanaq; iam thronum bestiae plenè tradente, ipso in abyssum per annos 1000. relegato: Vnde reliquus fit annus Christi 710. Quò pertinet cornu paruum Dan. 7. quod Melanchton rectè intelligit de Muhamede, qui præcipua pars est bestiae persequentis Ecclesiam. Alligato tunc Satana, vsque ad eius solutionem, intercurrent anni mille; qui ad 710. additi, producant annum Christi 1710. Intra hoc tempus tum regnum bestiae desinit (bestia & pseudopropheta, ante solutum Satanam, coniectis in ignem, & loco ipsorum ternis exeuntibus spiritibus Dæmoniorum Satanæ prodromis, donec Satan ipse resoluetur ex carcere suo) tum bini propheta à Bestia occidendi testimonium suum finiunt Apoc. 11. 12. & 13. Igitur temporis spatium tum Christi prophetarum occidendorum à Bestia, tum ipsius Bestiae, intra hos mille septingentos & decem annos contineri & inuestigari necesse est. Prophetae sine bini testes Christi: prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta. Hos à termino Angeli Dan. 12. computamus, incidente in Wiclefianā *ἀντιχρῆστον* anno Christi 1376. cum cœpit erumpere lux Euangelij. Nam certum est, si tempus propheticum è medio arcessatur, non posse errari. Si igitur subtrahamus hinc dies mille anniuersarios, quando Ecclesia in deserto pasci cœpit, post Christianismum in orbem introductum, Apocal. 12. perueniemus ad ortum prophetarum. At si ad eosdem 1376. addamus dies, id est, annos: prophetarum reliquos nempe 260. perueniemus ad finem eorum. Igitur retrò efficietur annus Christi 376. quo tempore Ecclesia in desertum est acta, & Draco de cælo iam fuit deiectus, & Bestia ex Abyssò ascendit diuiso imperio. Ad annum verò 1376. anni residui 260. additi efficiunt annum Christi. 1636. Sic plenè & definitè cognoscitur principium, progressus & finis Ecclesiae in deserto pascendae, & tempus duorum testium Christi. Nam si velis ab anno 1376. dies 1260. addendo omnes computare, deuenies ad annum 2636. ultra terminum soluendi Satanæ, quod absurdum refutatur hoc principio, quia tum Bestia ante solutionem Satanæ tollitur, tum prophetae à Bestia occidendi; Nec à deiecto Dracone de cælo & muliere Christipara fugiente in desertum, alita per dies 1260. tempus propheticum deriuaretur. Sin verò plures quam mille annos subtrahas à termino ab Angelo præmonstrato, qui incidit in Wiclefianam *ἀντιχρῆστον* anno Christi 1376. tum necesse foret iam adimpleta esse:

ra esse illa omnia, quæ experientia docet, nondum esse finem consecuta.
 Satan quoque de cælo ante Christianismi in mundum introductionem
 fuisse deiectus; & tempus Ecclesiæ in deserto ab eo discordabit, quæ
 omnia refutationis non egent. Stat ergò, tempus initii prophetarum,
 quo rursus prophetare debuerunt ad alendam Ecclesiam in deserto
 propter cuius exilium & cædem amicti faccis dicuntur, rectè assigna-
 tum esse; & à 376. anno per dies mille ducentos sexaginta computan-
 dum fore, quibus annus 1636. præcisè finitur, quem computum hale-
 ces nostræ exactè referunt. Iam verò quod ad tempus Bestiæ, etsi illud
 idem esse cum tempore prophetarum intelligitur; tamen eius supputan-
 di ratio inuestiganda est ex notis & præconcessis. Cùm igitur defini-
 tur id mensibus 42. Apoc. 13. quandiu etiam, a 110. excluso, calcanda à gen-
 tibus est Ierusalem, post dimensionem templi & altaris, id est, Eccle-
 siæ Apoc. 11. mense pro 30. diebus sumpto; die verò pro anno; sicut &
 in Danielis Hebdomadibus. & passim in tota Apocalypsi, patet, effici-
 untur inde dies, id est, anni 1260. Qui subtracti à solutione Satanae, relin-
 quunt annos residuos 450. Sed quia Bestia ante solutionem Satanae di-
 citur cum pseudopropheta vstulanda; ite m q; spatium exeuntium spiri-
 tum ex ore Draconis Bestiæ & Pseudoprophetae, antequam Satan sol-
 uatur, intercædit, quò illi exeant ad Reges terræ aduersum Ecclesiam cõ-
 citandos; edentes miracula; inde efficitur annus Christi 450. non pos-
 se esse initium ortus Bestiæ. Vnde igitur ortus hic Bestiæ exactius inue-
 stigari queat, quàm à proportione eorum, ad quæ respectu habet, nempe
 à tempore Prophetarum & Ecclesiæ in desertum eiectæ, & Satanae de
 cælo deiecti & imperii diuisi? Ergò à 450. annis, terminum initii prophe-
 tici, id est, 376. subtrahamus, unde remanebunt residui 74. anni. His iam
 à fine solutionis Satanae; nempe ab anno 1710. subtractis, quantò antè be-
 stiæ potestas ad **AGENDVM** desinat, ne vllam præterea nouam cladem
 inferre ipsa possit, deprehendetur, nempe ipso anno finiti testimonii pro-
 phetici 1636. supra designato. Ergò vltimus actus Bestiæ in cæde duorum
 testium Christi complebitur. Quod idem docetur, ex ortu bestiae a cæde
 quinque tyrannorum repetito, & ab eo qui est, & ab eo qui nondum ve-
 nit, Apoc. 17. v. 10. quæ omnia ἁπλῶς plenis commentariis in Apocalypsi
 demonstrabuntur. Exinde numerandi sunt tres dies cum dimidio, id est,
 tot anni, quibus Prophetarum corpora insepulta erunt, qui superioribus
 additi efficiunt annum Christi 1639. cum semestri. Inde hora, dies, men-
 sis, annus, præfinitur ad occidendam tertiam partem hominum im-
 piorum, Apoc. 9. Vnde emergit annus Christi 1640. cum septimestri, die
 & hora, ad damnationem meretricis magnæ adimplendam. Cæte-
 rum a damnatione meretricis magnæ vsque ad solutionem Satanae.

spacium consummandi mysterii Dei intercedit, ad conuocandum populum suum iuxta fœdus Dei, quod sic sonat Roman. 11. *Cum abstulero peccata ipsorum, &c.* Interponitur etiam, quicquid tres impuri spiritus Antichristi contra Ecclesiam aduersi interea molientur, quo pertinent impressiones aliquot Gog & Magog ab Ezechiele descriptæ etiam ante vniuersalem illam per Satanam solutum circuitionem Gogicam excitandam. Apoc. 20. vltra quod tempus nihil in scriptura definitum præterea legitur, excepta semi hora silentii, qua iudicium ipsum videlicet exercbitur, quæ tamen nulla connexionem cum summa reliqui temporis continuatur. Atque hæc compendio in gratiam lectorum repetita nobis & in summam collecta hæcenus sunt.

Sequitur Halieuticâ nostrorum explicatio & applicatio, in qua primum haleces in Dania captas, exenterabimus: deinde ad Grypsvaldensem piscem accedemus, priusquam horum omnium usum ostendamus: Deo quidem omnes serio de futuro malo, cuius complementum in orbem terrarum, ad explorandos incolas terræ, inde ab exortu Bestiæ introduxit, præmonente & nunc ad consolationem electorum, vt se ad Deum penitentia serua conuertant, plenissime patefaciente. Et si autem hisce characterum figuris nihil nisi coniecturas affero, & fortassis propterea vanitatis à quoquam insimulari potero: tamen quia hæc coniecturæ non studio meo partæ, sed veluti vltro ac diuinæ virgulæ suppeditatæ fuerunt, & suum fundamentum non in cerebri mei coniectura, sed in S. literarum calculo supra descripto habent, iccirco non fuerunt mihi prætermittendæ, quicquid tandem homines iudicent, quos non in pisces, sed in S. Literarum adducta testimonia iubeo oculos defigere. Halec piscis est marinus, vnde nomen illi factum est, qui maris aqua vescitur, si Plinio credimus. Itaque binæ haleces, vno & eodem die captæ solæ, designant nobis aptissime binos Prophetas, à bestia ex abyssu maris ascendente occidendos. Proinde terminum & exactam temporis prophetici periodum, concorditer ambo, tanquam muti testes, designant, inde ab anno Christi vsque 1636. Qua in re mirifice calculi nostri computum consensu suo comprobant. Est verò differentia quædam inter maiorem halecem Danicam & minorem Norvegiam. Quippe illa, vt maior est, ita præter 1636. annum, etiam tres annos cum dimidio insuper exprimit, quo spacio inssepulta testium veritatis corpora in plateis vrbes magnæ dicuntur futura. Et ibidem victoriæ trophæum erigitur, elogio cœlesti insignitum, nempe V I C I: quasi exserto digito demonstretur, vt ut occisis duobus testibus & fidelibus propter testimonium Iesu securi percussis, ebria sanguine sanctorum mulier insultet & triumphet: tamē Christum, ex media suorum morte victoriam reportaturum, resuscitatis nimirum

rum duobus testibus suis, & in cœlum euocatis, quemadmodum quoque ex morte ipse Dominus resurgens discussit militum excubias & sanctorum corpora resuscitata in cœlum euocauit. Sic & Moses & Helias in spiritu (Hi enim sunt duo testes Christi, quorum effecta, non vt falsò de Henoch & Helia interpretantur, Apoc. 11. describuntur) non minus ad Dominum in cœlum ascensuri sunt, quàm ad Christum Moses & Helias (præfigurantes regnum Dei) in montem Thabor olim descenderunt, prænuntiantes Domino, qua morte moriturus esset. Sed de his abundè aliàs *σὺ δὲ* dicetur in tuba septimi Angeli clagentis.

Incipiamus igitur numerorum rationem à fine, ab illustri illo elogio VICI. Nec enim refert, vnde in hęcibus inchoes: tantùm illud aduertendum est, quòd maior hęcum consuetam vulgi numerorum rationem sequitur, vbi M. valet mille: altera verò hęcula Norvvegiana Latinum characterem veterem exprimit, nempe CIO. vt paulo post videbimus. Sinistrum igitur latus duobus explicatur columellis: prior continet verbum VICI, altera reliquos characteres.

VICI

Quod attinet ad elogium VICI, hac columna descriptum more consueto, V. quinque notat, I. vnum, C. centum, I. vnum, quæ summa centum est & septem. Tradit Eusebius, illustre signum victoriæ Constantino apparuisse, cùm aduersus Maxentium adduceret exercitum Romam. Nam medio die in clara luce fertur vidisse in cœlo igneam crucem cum hisce literis, *ἐν τέτταρα*, IN HOC VINCE. Ego iam tunc ante exortum bestię, ac translationem imperii, Ecclesiam per illud commune factam puto, vincendum ei esse per crucem, quæ victoria nunc properat ad periodum suam complendam, vt testatur signum nostri natatilis marini, & literæ exprimentes victoriam in verbo VICI, sanguine martyrum videlicet irrigaturo Ecclesiam, ad vberiore[m] eius fecunditatem. In eodem lauo latere, secunda columna continuo tractu, vt videre est in tabula p[ri]scium, habentur hi characteres:

Vbi prima litera è tribus est M. quod mecum agnoscit Ieraucurius, licet tractus primi cruris & lineolarum intermediarum à communi consue-

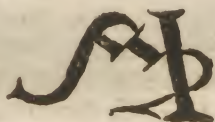
rudine nonnihil variet, cuius causam post afferemus, nempe non ex
 variis quandoque exornant literas: sed quia rem certam designat. Cæte-
 rum ipsum M. quoad totam sui substantiam, designat mille. Altera litera
 est M. subuersum cum lineola vnca siue recurua, et M. ex vno latere inter-
 secante. Hanc lineolam recuruam, rectas intersecantem, dimidiare nu-
 meros perpetuo tenore reliquorum, etiam in Grypswaldensi pisce depre-
 hendimus. Et natura docet, quod intercuditur dimidiari, vnde & numeri
 vulgares dimidium per intercissam vnitatis notam repræsentant. Ita-
 que M. illud subuersum & intercissum efficit nobis quingenta. Nam quod
 prius M. (quod mille significare diximus) non sit intercissum, sed lineolæ
 circumflexu ambitum, facillè attendi potest. Subuersum autem hoc alte-
 rum M. nihil substantiæ numeri, & characteris derogat, neque quicquam
 inde scrupulosius, atque vanius coniectandum est, sicuti per M. inuersum,
 nescio quam Mundi subuersionem Ieraucurius fabricatur. Nam & in cæ-
 teris apparet, varietatis gratia, & distinctionis causa, nunc subuersas,
 nunc euersas, nunc aduersas literas inter se committi, significatu non mu-
 tato, quia hæc naturæ per se non insunt, & accidentia hæc distinctionis
 causa sunt inuenta. Vltima litera est virgula perpendicularis, vnitatis no-
 ta, infima sui parte nonnihil caudata, vt solet fieri in finalibus. Efficitur i-
 gitur summa huius læuilateris duabus columnis expressa 1608.

Sequitur in eadem Halece Danica latus dextrum, in quo hæc apparent
 literæ, à capite inchoatæ.

Prima refert V. designans quinque: altera videri posset esse M. subuersum,
 sed rectè animaduertit Ieraucurius, punctum supra medietatem huius
 characteris superpositum, vt in omni lingua discernere & discriminare.
 Ergo si litera ista (licet decori gratiâ colligata sit) resoluat in duo mem-
 bra per medium discreta puncto, erit V. quadruplex, denotans nobis vi-
 ginti, citra omnem ambiguitatem, aut vim characteri factam. Vltimam
 superest V. Sed caudatum in altero cornu in altero vnco flexu interci-
 sum. Intercissio per inflexum lineolæ denotat eius dimidium valorem.
 Itaq; erunt duo cum dimidio, quæ aliàs forent quinque, nisi hic character
 esset lineola vnca transeunte, vt diximus, dimidiatus. Superfluum verò
 cornu sinistrum, ranquam auctarium, continet vnitatis dimidium, vt i-
 psa mensura demonstrat. Nec enim tam longè producit, vt nota sit in-
 tegri,

regri, sed ex ipsa Geometrica proportione liquet esse partem minimi, hoc est, vnus medietatem. Quærat aliquis, cur non potius tribus perpendicularibus lineolis hic numerus ternarius sit expressus? Respondeo, hoc Deo esse legem ferre, qua illi fuerit scribendum. Nam hac ratione auferretur occasio Scripturæ prophetica occultandæ & indagandæ. Additis igitur ad superiorem summam, quæ expressa est in sinistro latere, nempe 1608. numeris, qui in eiusdem halecis Danicæ latere dextro ternis literis expressi sunt, primum quinq; deinde viginti, postea tria, exurgit numerus annorum ad quem finis testimonij prophetici exit, inde à Christo computatorum 1636. nostro calculo prorsus harmonia conformi.

Atq; hunc eundem numerum halecula minor quoque exprimit. Sed quia ratio reddita à nobis est maioris & minoris halecum, animaduertendum est in maiori iam descripta halece Danica, præter 1636. annos, adhuc dies tres cum dimidio, id est, tres annos cum semestri describi, in illo **M. inflexo**, quod contiguum est verbo **VICI**. nempe.

Idcirco enim partes siue lineolæ dicti **M.** tum prior, tum intermedia, non consuetis, sed flexis ductibus designatæ sunt, vt constet ex hac partium delineatione, non modo numerum millenarium toto totius huius literæ corpore exprimi: sed præterea per eius partes quæ flexibus variant, & quidè per crus anterius vnitatem: deinde per intermedias duas lineolas distinctè colligatas, duo designari, deniq; per caudam reflexam alterum crus rectum, quod flexu nihil variat, *vt* **M.** ambientem, dimidiū. Ergo adiectis tribus cum dimidio numeris, delineatur temporis spaciū illud, quo corpora testium veritatis insepulta ad vitam reuocabuntur, parta videlicet iam victoria: Itaq; tanquam per præconis vocem verbum **VICI** hoc loco accinitur. Intelligitur ergo characteres integros quoad totum vocabuli corpus computatos cum reliquis conficere annos 1636. qua ratione singulæ atque integræ literæ verbi **VICI** in computum horum annorum per se deuinctè veniunt, qui finem testimonij prophetici exactè attingunt, quando duo testes Christi à Bestia sunt occidendi. Et hætenus maior halecum cum minore, ratione summæ totius inde emergentis planè consentit. Quatenus verò significatio verbi **VICI** attenditur, ea victoriæ periodus, partibus inflexi **M.**, qua parte verbo **VICI** proximè adhæret designatur, ratione partium inquam **SM** non ratione totius siue integræ literæ. Nam ratione integræ literæ designantur mille, sed

D

ratione cruris prioris VM , quod inflectitur, itemq; ratione interiectarum lineolarum binarum cum circumflexu ambiente cruris alterum (quod manet illibatum & rectum, ne rursus computandum putemus) intelligitur in his partibus variatis denuò numerationem debere institui, vt designentur, tria cum dimidio, & quidem ea ex parte, quæ est versus dictionem VICI , vt intelligatur post tres dies cum dimidio immediatè victoriam hanc nobis promitti. Et hæc quidem de priore halece.

Consequitur halecula minor Norvegiæ, in cuius dextro latere habentur tres characteres isti, inde à capite inchoati.

Primus character refert centum. Est enim C . licet subuersum. Subuersio autem accidens est, quæ nihil substantiæ numeri derogat. Alter character denotat mille, duplici de causa. Primum enim linea transuersa, quæ ab vno latere ad aliud vsq; pertingit, est instar decussis, decuplum sui numeri designans. Deinde ne quis in restilineis valere, non in periphericis dicat, omnino analysis ipsa Romanum numerum millenarium vsitatum insignitè exprimit. Nam cum mille Romanis sic scribatur CII characteribus dissitis, hic tantundem exprimitur coniunctis, & alteri C alterum minutius est interiectum, contentum videlicet continenti, & pro linea perpendiculari axis interponitur, id quod propterea fit, quia si separatim characteres hi inter ceteros notarentur, posset quis existimare, bina illa C , inter se diuersa, denotare ducentum, I autem vnum. Nunc verò vt nihil ambiguitatis relinquatur ista ad constitutionem millenarii ita colligantur, vt partes substantiales esse vnus numeri, nempe millenarii Romani, nulli possit esse dubium. Minus certè & maius continens & contentum, non faciunt speciem, ac proinde incommodi nihil habent, sed elegantiam egregiam præ se ferunt. Ac simplicem esse oportet, qui admirabili huius characteris perspicuitate non capiatur. Superest tertius atq; vltimus character dextri lateris, in quo C . euidentis est, denotans centum: attextæ verò pars extrinsecus duplici ratione centenarium quintuplicari significat. Primum enim, si C subuersum in cornu laeuè erigas, videas V . in parte superiore simul cum C . designari, quod sane C . quintuplex facit. Ergo producit quingenta. Deinde nulli est dubium, si interfecaret circulum vnco, tum dimidium numeri accipiendum fore. At nunc cum non interfecet, ex opposito denotat augmentum. At quodnam augmentum? Profectò non integri decussis, cum sit

para

pars tantum dimidia, decussim inchoans, nec explens, idque extrinsecus, non intrinsecus. Relinquitur ergo ut sit decussis dimidiata nempe, C quinquuplicans, & per consequens 500. producens. Summa igitur huius lateris est 1600.

In altero latere, quod est minoris halecis laeuum, characteres sunt hi:

W A I V I

Ex his coniuncti duo priores characteres duplex V referunt, quæ sunt decem. Rursus apponitur A, ubi duo crura numerum binarium exprimunt, interiecta verò linea transuersa intrinsecus ad utrumque; crus pertingens, decussim efficit, & duo crura decuplo sumenda docet, vnde emergunt, 20. Quibus additur character tertius I, qui significat vnum. Quartus est V, altero cornu infracto. Itaque sicut si abundaret pro mensuræ augmento adderet ad V. sic cum sit imminutum, inde diminuit. Ex dimensione autem Geometrica numero quinario vnum demi apparet. Itaque restant quatuor. Vltimo adiicitur I, quæ est nota unitatis. Quod si dicas, cur V. non manebat potius integrum dempto I finali, si illo quatuor designantur, hoc vnum? Respondeo, Sic nihil scrupuli ad investigandum fore reliqui. Vult autem Dominus interpretationis difficultate monstrari donum reuelationis, mysteriique huius $\alpha\upsilon\tau\alpha\tau$, quod spero nunc esse manifestum, interpretatione neutiquam coacta, nec vlla vi characteribus illata, nec pro arbitrio huc, illuc flexa reflexa, sed perpetuo tenore sibi consimili & conformi. Efficitur igitur ex hoc laeuo minoris halecis lateris summa 1636. quod est quæ situm nostrum demonstrandum, finem testimonii prophetici planè attingens.

Descriptis hactenus duabus halecibus, ad piscem Grypsvaldensem accedimus, qui partim ad duos hosce priores testes, satis vocales, ipse veluti tertius accedit, neutiquam mutus, nempe in vno latere eadem illa, quæ haleces designans, additis expressè notis hieroglyphicis res pandentibus: in latere verò dextro interitum regni Bestiæ, tum numeris, tum notis, euidentissimè portendit, calculo vsq; ad solutionem Satanæ, hoc est 1710. annum portecto. Itaque & præcedentia quæ in halecibus sunt expressa confirmat, & fidem de se facit, quoad consequentia. Quod si piscis sit Cabelah, ut quidam putant, deriuatio eius ab Hebræo *Cabal* desumi poterit, quod significat, Tradidit, puta in manus alienas: licet mihi sit piscis incognitus. Videri quidem posset $\Xi\phi\iota\sigma$, aut etiam Bellonii Acus, qui à Gesnero describuntur. Sed nihil ausim affirmare, cum non per q-

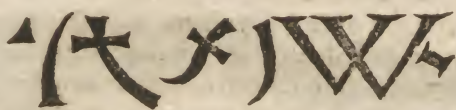
omnia quadrent: ceterè vibrati gladii figuram referre apparet. Cæterum in explicatione huius piscis ordinis series attendenda est, propter notas hieroglyphicas, vt quid quoq; tempore portendatur, distinctè per numeros & notas intelligatur. Nam in halecibus, vbi non nisi notæ numerales habentur, vndelibet ordiri licet, nisi quod verbum VICI versus caput sinistri lateris in maiori halece euentu vltimum est, quod nos propter nobilitatem primo loco explicandum sumpsimus. Sic igitur ordinis ratio incunda est, vt pisce Grysvaldino integro vsq; ad caput dissecto latera vtrinq; in longū extendantur, vnde à manu dextra ad leuam (qui tum Hebrææ linguæ mos est, tum in numeris vsurpari vulgò solet in subducendis summis ac detrahendis) ab vna caudarum ad alteram legendo procedamus, ordine halecibus contrario.

Occurrit igitur latus dissecti & extensi piscis sinistrum, in cuius caudæ parte ea, quam dextra manu attingimus, in prima pericopa sunt literæ numerales & hieroglyphicæ hæ, à dextra manu in sinistram retrò tendendo.

PXXCCII

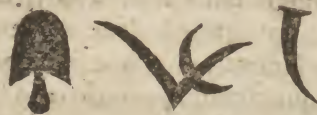
In his numeris computandis notandum est eos non inde à natiuitate Christi, vt in halecibus arcessi, sed à termino Angeli Dan. 12. qui incidit in 1376. annum, vsque ad alterum terminum eiusdem, incidentem in 1710. complendū, vt supra dictum est. Quod non sine singulari Dei prouidentia factum existimare debemus, vt ita quaquaersus calculi chronographici supputatio vera ostendatur tum Danieli respondens, tum Apocalypsi. Primum igitur duplex II. positum significat duo: deinde duo CC rotunda, ducentum referunt. Tertio loco triplex V. ponitur, sed loco extremi cruris, siue cornu adhibetur gladius hieroglyphicus, qui colligatus numeris, apparet & ipse numeralis esse. Gladium sequitur P deletum, quod est nota Prophetarum delendorum, vt paulò post dicemus. Quod nisi gladius P. antecedens alligatus & connexus esset cum notis numeralibus, quandoquidem nota purè hieroglyphica proximè sequitur, gladius non esset numerandus, sed pro ratione consequentis notæ hieroglyphicæ & ipse merè hieroglyphicus foret iudicandus. Nunc autem propter colligationem cum numeris numerari debet. Gladius igitur propter interiectam decussim ad manubrium capuli, in formam crucis, designat decem. Oportet autem vt totus gladius ad decussim referatur nulla non sui parte, ne nota Hieroglyphica intercitat, & ne pro integro gladio dimidiatum tantùm habeamus. Ex quo fit, vt si dempto gladio

dio reliquum per se computes, relinquatur non nisi duo V. & additamentum vnitatis, qua parte cum gladio in angulum obtusum coit, quo ipso ostenditur tertium V. constituendum eo angulo non esse. Nam ipsa ratio docet, vt si huius anguli crus prius sit pars essentialis notæ hieroglyphicæ, nempe gladii, ergò non anguli constituentis V. Vnius enim proprium, nequit esse proprium alterius. Ergò totus hic character non nisi 21. nobis designat; Enlis videlicet propter crucem siue decussim decem: deinde ad mucronem enlis annexa particula residua notat vnum: inde duo integra V inuicem connexa decem. Itaque ex his numeris in vnum collectis resultat summa 213. Hanc summam ad terminum ab Angelo præ monstratum, qui incidit in annum 1376. (vt vidimus) addendo, emerget summa annorum inclusiuè computatorum 1599. Sanè finis testimonii prophetici & complendæ cædis duorum testium Christi *1376* & *1599* sic dictorum ante 1636. annum non imminet, vt dictum est, tamen non frustra hoc loco exprimitur gladius & Hieroglyphicum illud P deletum designans Prophetas occidendos, quod apparet ex fine characterum huius lateris, vbi post designatos tres dies cum dimidio, quibus prophetarum corpora erunt insepulta, erecta est pala, sursum versus tendens, euidentis huius rei signum, vt postea audiemus. Discernitur autem P deletum puncto à sequentis pericopæ numeris, ne ipsum numerale esse propter sequentes numeros putemus, sed pro mere Hieroglyphico agnoscamus.

Subsequitur altera pericopa in qua triplicatum V. denotat quindecim. Mox gladii duo, hinc atque inde vnitatem obsidentur: vbi & numerorum ratio est attendenda, & significatio hieroglyphica. Numeri per binas vnitates, & duas decusses gladiorum, denotant viginti duo. Nam regula à nobis lata est, qua hieroglyphica ratione consequentium existimanda diximus. Proinde nisi gladius prioris pericopæ supra alligatus foret notis Arithmetis, ipse non numeraretur, sequente nempe P quæ est nota purè hieroglyphica puncto à sequentibus numeris interstincta. Hoc verò loco cum vterque gladiorum inter vtramque vnitatem intericiatur, vterque est numerandus, posterior quidem consequentis numeri siue vnitatis ratione, prior autem naturam posterioris gladii sequitur. Ac binæ vnitates, & bini gladii, exactis his numeris, duobus testibus Christi eadem præcisè intentari docent, quod ex tota summa subducta apparet. Nam quindecim & viginti duo hæc, ad superiora 1599. addita, efficiunt

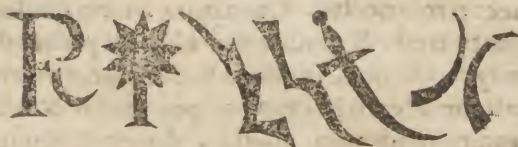
unt 1636. qui est prophetici testimonii finis in scriptura designatus. Gladius verò minor & maior olim in vsu erat, & conferri duabus halecibus, maiori & minori potest, duos prophetas, vt dictum est, designans. Sed ad vltimam particulam deueniamus, characteribus Arithmetice binis & pala insignitam; puncto item ab antecedenti pericopa distinctam; vt tempus sepelitionis scorsim denoter.

Hic vnitas primo loco exprimitur lineola non nihil obliqua, antecedenti lineolæ opposita, sed nihil vnitati derogante. Inde subiicitur V. intercifum hamo recuruo, quam perpetuam notam medietatis diximus. Itaque pro quinque sunt duo cum dimidio, & cum priore vnitate, tria cū dimidio, & tres illos dies & dimidiū, quibus corpora prophetarū non ponentur in monumentis, sed in plateis vrbis magnæ sunt futura, quæ est Sodoma & Aegyptus, manifestè expriment. Huius rei ergò pala non humi defixa, sed in cælum erecta apponitur, indignitatis tantæ prænuncia, & illustris in sepulcorum testis hieroglyphica. Summa igitur huius lateris, accensis tribus annis cum dimidio, ad 1639. existit 1639. cum semestri, quousque VICI Danicæ halecis pertingit. Et dignum est admiratione Sepulturam, seu potius sepulturæ prohibitionem in Grypsvaldensi pisce designari: in haleculis autem partim eadem, partim victoriam per resurrectionē testium Christi à mortuis exprimi in verbo VICI, ita vt suauissima varietate hæc omnia inter se amicissimè conspirent. En igitur quantum sit terrorum testium mutorum prodigium, quod meritò nugacissimis hominibus occludere os debebat vel sola hac harmonia & consensu veritatis tam admirando, qui temerario vllius hominis ductu nequaquam existere potuit. Et sanè meretur piscis Grypsvaldensis, propter antecedentia huius lateris sinistri, fidem etiam in dextro latere characterum reliquorum, quandoquidem læui lateris tam concinnam symphoniam cum halecibus sortitus est.

Deinceps igitur ad dextrū latus, quod sinistra manu apprehenditur, accingamur, in qua meretricis magnæ, post occisos prophetas, damnatio instituitur, primū binis numeralibus, & quinque hieroglyphicis notulis, ad miraculum vsque euidentiibus & stupendis: deinde reliquum temporis vsque ad solutionem Satanæ pertexitur. Diximus horam, diem, mensem, annum, definiri Apoc. 9. occidendæ tertiæ parti hominum, qui adorant dæmonia, & simulachra aurea, argentea, ærea, lapidea, & lignea, quæ neque

neque videre possunt. neque audire, neque ambulare, quæ sunt peccata primæ tabulæ. Occidentur autem igne, fumo, sulphure ab equestri exercitu bis millies centenorum millium: reliqui autem gladio, prodeunte ex ore eius, qui insidet equo, peribunt, Apoc. 19. v. ultimo. Videamus igitur horum omnium exactam delineationem & notas, retrogradiendo.

Binæ virgulæ priores, quantumvis non rectilinéæ, designant duo (ut antea) & proinde duos annos. Ex his duobus annis deputanda est vstulatiō meretricis, & bestię, hora, dies, mensis, & annus: at reliquis gladio occidendis reliquum temporis ad complendum biennium, duabus his virgulis expressum. Dehinc gladius recurvus loco secundo, tertio item & quarto hieroglyphicum bombardarium duplex, minus & maius inter se sub versione discreta, quinto calcar, postremò nota Regni Romani siue quartæ monarchiæ R interruptum, Bestiæ & pseudoprophetæ damnationem significant. Stat quidem R utcunque interruptum. Nam planta pedis regni ferrei quartæ monarchiæ non abolebitur, donec eam conteret lapis de cælo sine manu abscissus, Dan. 2. hoc est Christus de cælo ad iudicium veniens. Proinde non alia monarchia quartam sequitur. Nihilominus tamen & Bestia & pseudopropheta arrepti in igne conicientur ambo vini. Ergo & abolebitur Bestia decaeoris vna cum bicorni: & tamen monarchia quarta non interciderit præsertim tribus spiritibus Ranarum, loco damnatæ Bestiæ, Pseudoprophetæ & ligati adhuc Satanæ, exeuntibus, & vicariam operam illis locantibus, quò ad hypodromus Satan subsequetur, sævitiam plus quàm Ethnicam sub finem mundi exercitaturus. Sed hæc alibi à nobis disputantur. Nunc satis est R partim subsistens, partim interruptum explicasse. Bombardarii autem characteres intelliguntur, quòd expressè ignis, fumi & sulphuris mentio fiat Apoc. 9. quæ omnia sunt in Bombardis, pulvere tormentario ex sulphure confecto. Quin qui harum rerum indagatores sunt ac artis Causiæ & Mineralium periti, deprehendent quid per sessoros equestres, igneos, hyacinthinos (id est picæ flavedinis) sulphureosq; significetur. Nec diffiteor amplissimum quendam virum Reipubl. nostræ invenisse globorum ignitorum rationem eiusmodi, quæ missiles procul abigeret, qui nulla ratione aboleri possent & spontè inflammarentur, adeò ut vel gelida saxa in calcem verterent. Sed eam experientiam secum moriens defodit, ne humano generi perniciosum aliquid inuenisse ferretur. Hæc

propterea moneo, quod suspicer nouum aliquod ignis artificium tunc repertum iri ad damnationem Meretricis magnæ. Gladius autem qui præter Bombardaria signa, expressus est, merè Hieroglyphicus est: quippe quem Hieroglyphica sequuntur, & propterea eius manubrii decussis numerari non potest; quandoquidem gladius numerabilibus notis nec est alligatus, nec eis interiectus. Curuatura autem quales designet gladios omnibus notum est, & grauitatem vltionis portendit: decem videlicet Regibus ipsis, qui nunc seruiunt bestia, meretricem confecturis. Hac de damnatione Meretricis magnæ per ignem & reliquorum magna ex parte interimendorum gladio, donec biennium integrum, post horam, diem, mensem, & annum exactos, fuerit expletum. Deinceps qui sequuntur characteres, eodem latere hac sequenti columna explicantur:

Ex his prima, si integra esset, designaret quindecim nempe triplicato V. inter se connexo. Nunc verò cum vnum ex V. non contingat crus alterius, ad eò vt intercedat spacium vacuum, denotat demendum esse aliquid de summa. Quantum autem sit demendum, ei appositus & oppositus character mox consequens docet, qui ad quindecim, redundante auctario, vnum superaddit: Ergo priori quatuordecim; posteriori sexdecim attribuimus. Nec alia de causa quam mysterii ergò & reuelationis causa, & vt essent inter se distincta, hæc ita variata & opposita putemus; quo nomine etiam alterum sursum, prius deorsum versum est. Deinde sequuntur duo lunati arcus intertexti, quos fateor nonnihil difficultatis habuisse, sed cum animaduertere alterum altero maiorem esse, neutrum prorsus cyclicum, mox conieci non centenarii, sed vnitatis esse notas, quemadmodum & supra virgulæ curuilineæ vnitates significabant. Intrinsicus autem additum auctariū, quia est decussis dimidia pars, vnitatem quintuplicari significat, sicut in haleculis vidimus. Proinde uterq; arcuum decem: singuli, quinque, nobis designant. Videtur autem non frustra hieroglyphicū referre arcū cum sagitta, sed sine chorda; qua de re iudicent posteri. Vt vis enim magno conatu Spiritus dæmoniorum abeuntes ad Reges terræ frement, tamen irritus erit omnis aduersus sanctos conatus, regno ab eis nequaquam deinceps auferendo. Proximis tribus characteribus referuntur nobis tredecim; virgula enim designat vnū; prius vero V. erectum quinque; posterius subuersum itidē quinque; ac protenso cruce altero (vt ex proportionem Arithmetica liquet) vnitates omnino binas, quæ

quæ sunt in summa septem. Descriptos igitur characteres, finita hac columella, colligamus, vt summę superiorũ addatur. Annus cædis propter earum fuit 1636. Exinde tres anni cum dimidio vsq; ad palam erectam additi (quandiu corpora prophetarum manebunt insepulta) producunt annum Christi 1639. cum semestri. Inde biennium ad exurendam meretricem igne, sulphure & fumo, & reliquos occidendos gladio addatur & conficietur annus 1641. cum semestri. Porro quatuordecim, sexdecim, bis quinq; vnum, quinq; & septem producunt annũ Christi 1694. vna cum semestri. Hanc pericopam seorsim connumerandam ideo sumpsi, quod post damnatam meretricem & bestiam, in diebus septimi Angeli, post resurrectionem testium Christi, mysterium consummandum dicitur; sicut annuntiauit seruis suis Prophetis, quæ est resurrectio prima. Hæc igitur triginta annis continuis delineatur (quæ est mensura stature adulti Christi) proximè ante lunatos arcus omni perturbatione hieroglyphica vacuis. Huc sub certa proportione reuocari potest locus Ephes. 4. cum inquit: *donec euadamus OMNES* (assumptis videlicet Iudæis *in omninitatem fidei & agnitionis filij Dei in virum perfectum*; quod quomodo accipiendum sit, explicat Apostolus, nempe respectiue, addens, vt ne simus amplius pueri, &c. quia plena perfectio demum in vltimo die, qui dies est Regenerationis & vitæ continget. Restat vltima columella his characteribus insignita:

SS XII

Prima nota, si dextra manu apprehendas columellam, est gladius alligatus ad V subuersum quod interfecatur à gladio recuruo. Itaque V non quinque, sed dimidium sui, id est, duo cum dimidio, perpetuo antecedentium tenore significat. Ipse autem gladius propter connexionem intelligitur esse numerabilis, & per decussim manubrii siue crucem significat decem: deinde in capite capuli flexus transuersus præter decussim vnum adiicit. Tota igitur figura tredecim cum dimidio significat. Inde sequuntur duo duabus virgulis rectis expressa (sicut à principio) qui finis est numerorum. Post has enim virgulas gladiolus decurtatus sequitur, & propter sequentes notas hieroglyphicas duorum SS. (vt dicemus) est & ipse merè hieroglyphicus, designans nobis (cum priorè gladio & arcibus) reges terræ (principium scilicet & finem) à Spiritibus Ranarum excitatos & velitationes Gogicas ante solutum Satanam ab Ezechiele prædi-

E

etas. Summa igitur notarum numerabilium huius columellæ est quinde-
 cim cum semestri, quæ prioribus 1674. annis, cum semestri, addita, pro-
 ducit annum Christi 1710. qui est solutionis Satanæ terminus præcisè.
 Itaque solutionis notæ hieroglyphicæ Serpentis scilicet sibilantis, nempe
 duo SS in lingua quartæ monarchiæ eo ordine & ductu quo supra P &
 R posita sunt, ad finem adiiciuntur, designantes Satanam soluendum.
 Nam si hæ notæ numerales essent, corresponderent dextræ partis binis
 rectis lineis, ne quis motirationi caudæ, quod inflexæ sint ascribendum
 putet. Terminus igitur vltimus in scriptura præfinitus Grypsvaldensi
 pisce exactè designatur, quæsitò nostro ad oculum abundè vt spero de-
 monstraro. Hactenus igitur explicare & applicare Halieutica nostra ad
 calculum chronographicum Apocalypseos & Danielis oracula, pro tenui-
 tate nostra, & pro dono gratiæ Dei curæ nobis fuit: Vnde speramus fi-
 nem theoreticum nostræ tractationis si non proximè, tamen non longo
 interuallo proximè nos assequutos esse.

Restat vt finem practicum ad vsum omnium fidelium explicemus,
 quo illi se rectius in tantis calamitatibus gerant, & matura pœnitentia ad
 perhibendum testimonium Iesu Christo Filio Dei aduersus Bestiæ blas-
 phemias parent. Vt igitur illustriora sint omnia, quæ de cæde testibus
 Christi à Bestia inferenda prædicta sunt, quæque ad ecclesias pertinent,
 paucis ea repetemus, quæ cap. 13. Apoc. proposita esse supra attigimus. Be-
 stia enim ascendens ex abyssò maris, septem capita & decem cornua ge-
 rens, per quæ tot regna & reges potestatem suam Bestiæ tradentes, intel-
 liguntur, donec expleantur verba Dei, Apocal. 17. vers. 12. & 13. Daniel. 7.
 v. 24. Altera illa quartæ monarchiæ facies est, quam ea inde à 376. anno
 gestat, vsque ad finem testimonii prophetici anno 1636. Vtinam verò
 quomodo binæ duntaxat haleces capi potuerunt, sic tota res duorum
 duntaxat illorum *κατ' ἐξουσίαν* sic dictorum prophetarum vltimorum cæde
 finiri posset, qui prodigi futuri sunt animæ suæ vsque ad mortem: vtinam
 inquam hoc fieri posset, ne & ecclesiis ipsis afflictio illa magna præter mi-
 nistros incumberet penè emortualis. Tūc enim postea superato hoc tem-
 poris articulo decem cornua ipsamet odio prosequuntur meretricem,
 nempe post tres dies cum dimidio sequente anno, mense, die & hora,
 quin solam reddent illam & nudam & carnes eius comedent, & ipsam
 igne exurent. Tunc apprehendetur & bestia ipsa quæ est caput terrenum
 & pseudopropheta simul qui est caput spirituale, & proiicientur ambo
 viui in stagnum ignis, ardens sulphure Apocal. 19. Antea verò cornua, id
 est, reges cum Agno pugnabant, quamdiu nimirum dant potestatem be-
 stiæ, Apoc. 17. vers. 14. sicut etiam cap. 19. vers. 19. scribitur: *Et vidi bestiam.*

& Reges terra & exercitus eorum congregatos ad gerendum bellum cum eo qui in-
 sidebat equo, & cum exercitu eius. Sed rursus cap. 17. vers. 14. disertis verbis
 additur: ET AGNVS VINCET EOS, quoniam Dominus Dominorum
 est, & Rex Regum, & qui cum ipso sunt VOCATI ET FIDELIS. Ergo
 firmiter credamus, ut vis luctuosa & funesta erit strages in cæde prophe-
 tarum, adeoque omnium ecclesiarum, tamen ecclesiam ne utquam dele-
 tum iri, sed potius cum Christo victorem fore. Non enim pugnat Bestia
 cum sanctis tantum, sed cum ipso DOMINO, cum Dominorum Domi-
 no & Rege Regum, vnde inimicos agni necesse est scabellum pedum eius
 fieri. Hinc disertis verbis Apocal. II. cum de corporibus duorum testium
 Christi agitur, futuris in plateis vrbis magnæ, quæ dicitur spiritualiter So-
 doma & Aegyptus, additur: VBI ET DOMINVS noster crucifixus est;
 propter corpus ecclesie videlicet, ne putemus in sanctos tantum eam red-
 undare cladem, sed ad ipsum Dominum quoque extendi qui eam, instar
 crucifixionis sui ipseus, & ~~reputabit~~ reputabit. Ergo regnum Dei ex ipsa cæde
 & morte sanctorum suscitatum iri credimus. Stat igitur hanc calamitatem
 quæ ab exortu Bestie ad explorandas incolas terræ venit, ad finem pro-
 perare, ut nos maturè præparemus. At quomodo præparandi sumus? Au-
 di Dominum. Postquam enim denunciasset datam esse Bestie potestatem,
 ad agendum mensibus. XLII. Et datum esse ei bellum gerere cum sanctis & eos
 vincere, & datam esse ei potestatem, in omnem tribum & linguam & gentem, i-
 bidem exprimit quomodo se fideles gerere debeant, idque tum in spiritu-
 alibus, tum in corporalibus; in spiritualibus quidem, cum inquit: Et ado-
 rabunt eam omnes incole terre, QVORVM NON SVNT SCRIPTA NO-
 mina in libro vite, Agni mactati à iactis fundamentis mundi. Electi igitur
 sibi cauebunt (quicquid tandem cæteri faciant) ne conscientiam suam
 cultu & adoratione Bestie polluant. In corporalibus verò insignem pa-
 raclesin subiicit; ad quam ^{id opus} nos præparat: Si quis aurem habet, in-
 quit, audiat; Quid nam? Si quis in captiuitatem ducit, in captiuitatem ibit:
 Si quis gladio occiderit, oportet eum gladio occidi. Quod quibus dicatur, etiam
 adiecto epiphonemate liquet, cum inquit; Hic est patientia & fides sancto-
 rum. Nos hostem ne laceffamus, nec vltro manus ad captiuandum aut
 occidendum conferamus, nisi captiui duci & occidi malimus. Quod v-
 tinam iam olim contra Turcam obseruatum esset, nec Vladislai Vngariæ
 Regis, seu potius Pontificis periuriis temeratum esset, nobis excidiū nul-
 lis conditionibus pacis seruatis vltro accersentium. In hanc sententiam
 Ananias Ieraucurius in sua oratione ad serenissimum & potentissimum
 Dania Regem Fridericum diuinissimè scribit: Non opus est, inquiens, in-
 imicos laceffere: sed, ut laceffuti resistamus. Summa huc redit, ut ita nos gera-

mus, vt in libro Hester cap. 8. extat. Cùm enim verbum Regis reuocari non possèt de perdendis Iudæis per Hamanum, ibi aliud verbum priori oppositum emanauit, *Quod dedit Rex Iehudeis* (vt est vers. 11.) *in omni ciuitate, & ciuitate ad congregandum se & ad standum super anima sua ad disperdendum, ad occidendum, & ad perdendum omnem exercitum populi & prouincia ANGVSTIANTES EOS, &c.* Hoc cùm Iudæi obseruassent, victores euaserant, & vindicauerunt se de inimicis suis. Hoc igitur pacto & nos vistores fore, armis etiam corporalibus, certa spes est. At in captiuitate Babylonica hæc Iudæis euenisse sub iugo alièno, probè animaduertendū est. Id si nos iugum attrahere nolumus, tolerabiles pacis conditiones fauientis Martis alex. longè antepoamus. Id quod si præstiterimus, si quid præterea eueniat, quod in nostram perniciem tentent aduersarii, tunc sane illud valeat: *Tu ne cede malis, sed contra audèntior ito*: nempe, si inferatur iniuria, & si causa inferiores non fuerimus. Hoc pacto non vincet sed vincetur & Bestia & Pseudopropheta, quæ omnia nobis sub typo iam olim sunt proposita. Sed de his hæctenus.

Dominus Iesus, scrutator cordium & renum, illuminet intellectum sincerè nomen eius inuocantium, vt auribus ab ipso donatis, & oculis ab ipso illustratis audiamus & cernamus verbum eius, & fidem & patientiam quantum requirit Dõminus, re ipsa præstemus, vnde & Deo constet.

suæ misericordiæ & iustitiæ laus, & ecclesiæ salus &

Antichristo perditio, Amen.

Amen.

C. L. A.

CLAVIS PROPHETICA
ET CHRONOLOGICA,

ad conformandum calculum huius Tra-
ctatus cum annis Solaribus.

EST instar gazæ sacrosancta prophetia clausa,
Quam nisi clauæ habita nemo aperire potest.
Tradidimus gazam, gazæ nunc accipe clauem,
Temporis vt noris totius harmoniam.
Tercentum nobis, sexagintaque diebus.
Annus it : huic quinos tu superadde dies,
Vt Solaris eat, cum quarta parte diei.
Hos rursus à summa tolle superposita,
Anni inde Hebræi surget contractior ordo,
Et fient nobis fata propinqua magis.
Hunc ne igitur, vel Solarem simul innuat annum.
Scriptura integrum, cui sine lite liquet?
Alterutram sectare. viam, vel deme. vel adde,
Alterutro numerat pagina sacra modo
Quæ sunt, quæque fuere, & quæ ventura trahuntur.
Hei mihi vix seclum iam superesse reor.
Disce fidem; metanæam disce; relinquito Mundum:
Inconcussa sequi pergito regna Dei.

E I N I S.

Handwritten text in a historical script, likely Latin, covering the majority of the page. The text is arranged in several lines and appears to be a formal document or a page from a book. The script is dense and characteristic of early printed or late medieval manuscripts.

FINIS

